

פורים

אסתר מן התורה מגין שנאמר ואנכי הסתר אסתיר זהו מן התורה אבל מדרבנן ליכא שום הסתרה היינו שהנדיקים אינם מניחים להיות שום הסתרה ח"ו המן מן התורה מגין שנאמר המן העץ אשר וכו' אומר אני דיס עה"ח ועה"ד טו"ר כי ע"י חטא אדה"ר נתערב טוב ברע והחטא איתא שהי' ע"י סט"א וזהו נקרא עה"ד טו"ר אבל יין המשומר בענבי נקרא עה"ח ובפורים שהי' אז הסתרת הטוב וכדא הא אסתר מן התורה מגין

פורים קטן

הענין מה שנוהגין העולם לשנות עגמו בפורים כי אז השי"ת ג"כ בהסתר כי איתא אסתר מן התורה מגין שנאמר ואנכי הסתר אסתיר היינו כי בכורים הי' הגם והתגלות אלקות מלובש בדרך הניצב ע"כ העולם אומרים שכורים אינו יו"ט ובאמת הוא יו"ט גדול אך מחמת שהוא בהסתר כג"ל ובכורים קטן הוא עוד יותר בהסתר אבל לריבין להאמין שנעשה זו ניסים ומי שעינים לו לראות רואה את הניסים. כהיז כעת יאמר ליעקב ולישראל מה כעל אל. אומר אני לאו דווקא לעתיד בימי המשיח אלא כזה הזמן יודע הנדיק

שושן פורים

העיקר פורים הוא שושן כורים כי יושלים מוקף תומה מימות יהושע בן נון וקורין פיוס

שנאמר ואנכי הסתר אסתיר ואח"כ בפורים נתגלה הטוב ע"כ חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע כי יין המשומר נקרא עה"ח בלי תערובת טו"ר כלל רק כילו טוב וזהו שאיתא מרדכי מן התורה מגין שנאמר מרי דכיא דהיינו שאיתא דחטא אדה"ר הי' ששתא חמרא בלא דכיא וזהו עה"ד טו"ר אבל בפורים נתעורר מרי דכיא בחי' עה"ח מיין המשומר ע"כ שותין יין עד דלא ידע היינו שס כולו טוב בלי תערובת ארור וברוך מרדכי רע בטוב כלל וכלל.

עתידות קודם המלאכים כי לדיקים נקראים איברים והאיברים יודעים ומרגישים תיכף מחשבות ורעון הלז והמוח אבל מלאכים הוא מלשון שליחות והשליח אינו יודע רק על ידי הדיבור והשליחות הנאמר לו ע"כ הנדיק שאינו נכסק תמיד מרעון הצורא הוא יודע העתיד להיות קודם מלאכים אך זהו אינו רק בלדיקים האמיתים ובכלליות ישראל יש לדיקים ע"כ כלל ישראל יכולים לידע מקודם העתיד להיות כתיב כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפיים יגיד דבר אבל ישראל יודעים קודם לכן

היום מגיל' וירושל' הוא באמצע העולם לב של כל העולם וכתיב והתפללו אליך דרך ארצם:

פרשה תשא

בי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם. אומר אני כי ראש נקרא המוח כשארם רולה לישא מוחו לריך ליתן אל לבו לפקודיהם הוא לשון חסרון מלשון ולא כבקד ממנו איש ופקד מקיס דוד ולריך לראות חסרונו ולבו יהי נשבר ועי' וכל לנשאות את ראש. או יאמר לפקודיהם תרתי משמע לשון חסרון ולשון מלות כי רמ"ח מ"ע נגד רמ"ח איבריו ושם"ה ל"ת נגד שם"ה גידיו והם מכוונים נגד איברי הנשמה כי איברי הגוף הוא הלבוש להנשמה ובשארם רואה חסרונו ומקיים כו"מ וע"ע אזי מקשר ראש מתחבתו להקב"ה. ונתנו איש כוכר נפשו לריך למסור נפשו לה' בפקוד אותם בעשיית מליתיו. זה יתנו כל העובר על הפקודים כו'. עד תרומה לה' זה מבואר כל הלומד תורה בדו"ר פרחת לעילא כי אהבה ויראה הם תרי גדפין וא"א

לבוא לידי אהבה ויראה כ"א ע"י עשיית המלית וכשארם עובר ח"ו על הפקודים עכ"פ לריך לשיב מחיות יראה כמ"ס ודע כי על כל אלה יביאך חלקים במשפט וזה נקרא מחלית השקל כי אהבה ויראה נק' שקל הקדוש והנה שקל הוא מאזנים הוא כשזה עולה זה יורד כן כשארם מכריע ח"ע אזי מגבי' הכל לשורש נשמתו ואם ח"ו מסגלה אזי נופל עשרים גרה השקל כי האדם לריך להאמין שהשי"ת מחי' את כולם ולריך לעבוד להשי"ת בבחי' אור ישר ואור חוזר [אור] ישר נקרא תורה ומלות ואור חוזר הוא דברים הגשמיים כי לריך לעבוד להקב"ה בכל עשר מדות כמ"ס לך ה' הגדולה והגבורה והת"ת וכו'. ועשר מדות אור ישר ואור חוזר הם עשרים גרה השקל ומוי שאינו עובד להשי"ת בדברים הגשמיים נקרא מחלית השקל ולריך לרומם הכל לה'.

פרשה תשא

בי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם. אומר אני כי העבודה לה' מחלק לשלשה מדריגות האחד לריך האדם לעשות כל המלות בדו"ר לייחד בהם קוב"ה ושכינתו וזהו כי תשא את ראש זה הקוב"ה בני ישראל הם בחי' כנס"י זה השכינה.

לפקודיהם המה המלות ע"ד פקודי ה' ישרים משמחי לב. הב' מי שאינו זוכה לעבוד את ה' במדריג' הראשונה עכ"פ יעשה המלית במס"נ וזהו כוונת הפ' ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם המה המלות וכנ"ל. והג' מי שאינו זוכה גם למדריג' השני' הוא נק' ח"ו כל העובר על

הפקודים המה המלות. ומוכרת עכ"פ ליהן לדקה וזהו כוונת הכ' באומרו זה יהנו כל העובר על הפקודים מחנית השקל כי לריך האדם להיות נשבר לבו בקרבנו ולהיות בחי' מחנית ע"י שישים אל לבו גודל שכלותו נגד גדלות הבזב"ה ולקבל עליו מלכות שמים באמת. ושקל היא בחי' מאזנים כשכף אחת יורדת למטה. קף הב' עולה למעלה כן כשהוא מחשב שפלות עצמו הוא מרים הכל להקב"ה וזהו

פרישה ויקהל

אזי התורה והתפלה שלו בוודאי לשמו י"ת. ואם ח"ו עושה דברים גשמיים להנאתו אזי התורה"פ שלו קשה מאד כי מבלבל אותו במ"ז ופניות :

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. הכת לימור מסייעין איתו. כשאדם מטהר א"ע ועובר ה' אז הקב"ה מטהר אותו מלמעלה. והנה ידוע כי יש רמ"ח איברים. וכנגדן רמ"ח מ"ע ושס"ה גידין וכנגדן שס"ה ל"ת וכל אבר מרומז על מלוא אחת וכשאדם עושה מלוא בכל אבר השייך לאותו מלוא נעשה מרכבה לקדושה. וממשיך קדושה על אותו אבר. ואם כגם ח"ו באיזה מלוא אזי ח"ו וכו' וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם אומר אני ויקהל משה את כל עדת ב"י ויאמר אליהם כי בכלל ישראל בוודאי יכול לקיים כל התורה כי זה עושה מלוא זו וזה עושה מלוא זו ועי"ז נתקיים הכל וגם בזה"ז שאין בנמצא אדם שלם כזה :

ויקהל משה את כל עדת ב"י ויאמר אליהם אלה הדברים וכו' ששת ימים תיעשה מלאכה וכו' והקשו מה ענין שבת אלל המשכן. אבל האמת היא אשר שבת שזה להמשכן והראי' שהשנה ל"ט מלאכות שהי' במשכן שייך ג"כ בשבת והענין המשכן שבת המעשה והכנת המשיכו קדושה למקום הזה כמ"כ יכול להיות באיש הישראלי אולם שכן באדם. כי למה לריך הקב"ה להמשכן הלא מכה"כ רק מחמת שהעולם העש"י הוא בהסתר ולימאוס גדולים לזה השי"ת את בנ"י לעשות הכנה כזו להיות מרכבה להקדושה ועי"ז המשיכו קדושה. והי' מקום התגלות ביותר. וכי"כ בש"ק ניהוסף בכא"ו אשמה יתירה. ובמ"כ יכול האדם בששת ימי המעשה להבין א"ע בעזרת השי"ת שהי' מרכבה לקדושה להמשיך עליו קדושה מלמעלה. ואומר אני כשאדם עיזר הכי"ת בכל הדברים הגשמיים.

פרשה פקודי

אלה פקודי המשכן משכן העדות.
 ופרש"י שנתמשכן ב' פעמים
 אומר אני כמ"כ יש באלים ב' משכנות משכן
 הגשמה במוח. וכש ורוח בלב. והנה
 כשאלים עובד את השי"ת הגשמה שבמוח
 לומר אותו שיוכל לעבוד בכל דבר ויוכל
 לזכר הטוב מהרע ואינו לריך לבוא ליראת
 העונש רק מחמת שיודע שהשי"ת ממלא
 כל עלמין וכו' כל עלמין ומחי' אותם.
 והנה כשהאלים פוגם ח"ו אזי נעדר ממנו
 הגשמה ח"ו ואז נק' משכן שנתמשכן ממנו
 ונק' שוטה כמאמר חז"ל איזה שוטה
 המאבד מה שטתנין לו היינו בחי' מה
 יש לו. אך עכ"ז נשאר לו בחי' נכש

ורוח ויוכל לעבוד בזה להשי"ת רק אז לריך
 ליראת העונש ח"ו ואם [פגם] ח"ו עוד ואבד
 גם בחי' זו ממנו. אזי נק' מואם בטוב
 ובזרע ברע ח"ו ואז הוא גרוע מזהמה כי
 הבהמה מואסת במוזנה הרע ובזרע בטוב
 את הטוב לה כ"א לפי שטורה. ואדם
 כזה מואם מה שטוב לו להתיקון וזהו
 אשר כקד עפ"י משה פקד היא מלשון
 פקדתי שהיא הזכרה כשהוא מקשר עגמו
 בהטורה וגם בהלדיק שהיא בחי' משה אז
 יוכל להזכיר עצמו ולבוא לתשובה שלימה
 ותשובה היא תשובה ה' ויבוא לבחי'
 נר"ן היינו שמקשר עצמו בהטורה ויוכל
 להשלים החסרון:

באופן אחר

אלה פקודי המשכן משכן ב' פעמים
 אומר אני כתי' בראשית ברא
 אלקים את השמים ואת הארץ וכתי' ביום
 עשה אלקים ארץ ושמים והנה בריאות שמים
 וארץ היא בחי' דין כי חסדי ה' המהפשטים
 בא"ם ותכלית א"א בעוה"ז לקבל כ"א ע"י
 לימוד שהיא בחי' דין כן הוא בחי' המשכן בחי'
 דין וחסד. והקב"ה לימד א"ע בין ב' ידי
 הארון והיא בחי' דין והשראות הקדושה
 היא בחי' חסד וזהו אלה פקודי המשכן
 ר"ת פ"ו גימטריא אלקים משכן העדות
 ר"ת מה הוי' במילוי ההי"ן והוא בחי'
 דין וחסד ומה בגמט' אדם והנה בחי'
 השכן אם האדם זוכה בא להשראות הקדושה

ע"ד איהל שכן באלים ובמה זוכה האדם
 להיות נק' בשם אדם ויזכה להשראות
 הקדושה הוא ברוח נשברה והוא בחי'
 אלקים. והב' כשאלים מקיים המלות.
 בדו"ר ובמחשבה דיבור מעשה אזי ממשיך
 הקדושה ע"ע וזהו בחי' חסד ובדין וחסד
 נעשה כמש"כ ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם
 בתוכו לא נאמר אלא בתוכם
 אז יאמר אלה פקודי המשכן וגו'. ובללאל
 עשה את כל אשר לוה ה' את משה.
 ומוצא ברש"י המדרש כי הקב"ה לוה למשה
 המשכן תחלה ואח"כ הכלים אם כי משה
 היה בהיפך כיון בללאל את דעתו לדעת
 המקום. ואומר אני אין בכלל אלא מה
 שזכרנו

ע"י הדעת למי שמבין ולגבי מרע"ה יראה מילתא זמרתא היא ולכך לזה לעשות כלים תחלה לתקן המדות ולזכות אח"כ לבחי' משכן העדות זהו הדעת משא"כ בלללל הי' לריך מקודם לבוא לבחי' יראה וזהו חלה פקודי ה' ישרים בחי' מע"ט ואח"כ משכן העדות וכו"ל וכן לריך האדם בכל ששת ימי המעשה לקבל עליו עומ"ש ע"י יראה ה' ולהיות בחי' משכן ובשבת יבוא לבחי' דעת בחי' נשמה להקדושה וזהו כי ה' חלה הדברים אשר טה ה' לעשות חומם ששת ימים תעשה מלאכה והיא קבלת עומ"ש ולתקן המדות וזו"ס השביעי שבת לה' בחי' נשמה להקדוש' ע"י הדעת שבת בשבת:

שצפרט. וכל אדם לריך להיות ראוי להשראה הקדושה ע"ד אוהל שכן באדם זכמה זוכה האדם לכך ע"י מה שלבו נשבר ורואה שכלות עלמו. וגדולות השוב"ה ועי"ז בא לידי יראה ומקבל עליו עומ"ש והיא בחי' משכן ואח"כ מתקן כל המדות ומסגל מע"ט והיא בחי' כלים להכניסם למשכן ואיתה בגמ' ה' ינאי מכריז חבל לחמן דלית לי' דרתא ותרעא לדרתא עביר. כי לריך האדם להיות סו"מ ואח"כ ועשה טוב וע"י היראה שמקבל עליו עומ"ש וממשיך ע"ע הקדושה וכל אח"כ לתקן המדות ולסגל מע"ט במחשבה דיבור מעשה ויש עוד בחי' משכן בחי' נשמה להקדושה

ויקרא תרי"ג

ברכה לאותו דבר וזהו תימות ואף שכל כעל ה' למענהו מכל מקום כל העולם כולו לא נברא אלא למוות לזה כי הוא ממשיך להם התיות וזהו אר"ם א' ד"ם כי איש יקרא בשר ודם אבל מי שממליך אלופו ש"ע על דם נפש הבהמיות שלו והוא מעלה כל המדות להש"ס אז נקרא אדם וזהו חייו שוטה המאבד מה שמתנים לו מ"ה הוא הנשמה שמתנים לו מן השמים כי אין אדם עובר עבירה אח"כ נכנס בו רוח שמים ומאבד בחי' מ"ה אדם שממליך אלופו של עולם על נפש הבהמיות וזהו שויהי ה' לנגדי תמיד היינו כל התעודות שהיה"ר מנגד אותי תמיד בכל המדות שויהי ה' היינו הלדיקים מעלין כל המדות לשרשן

מדב

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הלאן תקריבו את קרבנכם וכירש"י אדם למה נאמר מה אדם"ר לא הקריב מן הגזל שהכל הי' שלו אף אדם כו' כתיב כל פעל ה' למענהו ואיתא כל הנהגה מן העוה"ז בלא ברכה כאלו גוזל אביו ואמו שנאמר גוזל אביו ואמו חבד הוא לאיש משחית כתיב ויבא אל האדם ויקרא האדם שמות היינו כי אדם"ר הי' משיג המקור והשורש של כל בריא' וחייתם בקדוש' ובקריאת שמות של כ"ד הי' משיך להם החיות כי החיות של כ"ד הוא [השם] שלו וזהו בחי' ברכה כשמעלה כל הדברים לשמשו בקדושה ממילא נמשך

של עולם על דם נפש הבהמיות שלו והוא בחי' מ"ה אדם ומעלה כל המדות לשורשן הוא נעשה בחי' קרבן וזהו ללדיקים אבל לאנשים פשוטים עיקר עבודתם הוא זבחי אלקים רוח נשברה לב נשבר וגדכה אלקים לא תבזה וזהו מן הבהמה מן הבקר ומן הלאן תקריבו את קרבנכם לשבר כל התאוות וכל הבהמיות הלדיקים הם בחי' קרבן לה' ולאנשים כשועים לריבין להיות עכ"פ בחי' זבחי אלקים

עוד אמר כי איש אשר מתנהג בבחי' זבחי אלקים רוח נשברה כנ"ל יוכל לבוא למדרגת קרבן לה' כי מתוך שלא לשמה בא לשמה כי מזה שיש לו יראה תתאבד בחי' שלא לשמה יוכל לבוא לשמה ליראה עלאה כדכתיב שמש ומגן ה' אלקים ונעשה בחי' קרבן לה' :

עוד אמר אדם כי יקריב מכס קרבן לה'. כתיב ויהי האדם לגפש חי' ומתרגם לרוח ממללא היינו שלומד ומתפלל לפי השי"ת וזהו אדם כי יקריב מכס מה שביכולתו תות"פ הוא נעשה בחי' קרבן לה' וגם מאכילה ושתייה וכל עשייתו לריב לקרב הכל להשי"ת בבחי' בכל דרכיך דעהו וזהו מן הבהמה מן הבקר ומן הלאן תקריבו את קרבנכם :

מדת אהבה רעה ותאוות לאהבה עלאה ומדת יראה רעה וכעס ליראה עלאה ומדת התפארת וגדלות מעלין אותו לתפארת ומזה נמשך שויתי ה' היינו בכל היסורין שיש לאדם הוא בחי' דין משה אותו לשם הרחמים כי כל מה דעבד רחמנא לטב עבד כי כל היסורין שיש לאדם הוא בחי' דין הוא בכדי שימשך לו טוב מזה וזהו אדם כי יקריב מכס הוא מדה כנגד מדה בכל המדות שהיא"ר מסית אותו הוא מעלה אותם המדות ועובר בזה המדה להשי"ת והוא נעשה בחי' קרבן לה' וזהו ויקרא פירש"י לשון חיבה לשון שמלאכי השרת משתמשין בו שנאמר וקרא זא"ז אבל באוה"ע הוא נגלה עליהם בלשון טומאה וארעי שנאמר ויקר אלקים אל בלעם ויקרא א' זעירא כי הלדיקים ואנשים הכשרים יודעים שכל ההות"פ שלהם הוא רק מכס השי"ת בחי' ואתה מחי' את כולם כי בלתי חיותו אין במעשיהם כלום כי אדני שפתי תפתח וזהו א' זעירא כי כל מה שלומדים ומתפללים יותר הם מתקמנים בעלמם יותר אבל באוה"ע ועמי הארץ אם עושין חיזהו דבר טוב הם מתגדלים בעלמם יותר שזהו מכס ומזה נמשך להם שם טומאה שנאמר ויקר אלקים אל בלעם אבל מי שממליך אלופו

ר"ח ניסן

בתשרי והאמת היא כי בניסן הי' המחשבה ובתשרי המעשה. ולאשר שבניסן היה במחשבה ע"כ יכול להיות בניסן שהשי"ת יגאל

איתא בניסן גאלו ובניסן עתידין לגאל ומהו העצם בניסן דוקא. כי יש פלוגתא בגמ' ת"א בניסן נברא העולם ות"א

יגאל אותנו בל"ש אתערדל"ת במעשה התחטונה כמו בצריאת העולם אזי ה' במחשבה בזה שישראל יקבלו התורה והלדיקים יעבדו את ה' וזה ה' התעוררה בלי שום מעשה התחטונה כמ"כ יכול להיות שהש"ת גם עכש' כשבא החדש הזה יגאל אותנו בלי שום מעשה התחטונה כלל וזה החדש הזה לכם היינו כי בחדש הזה ה' במחשבה והמחשבה הוא רק בזה שהלדיקים יעשו בלוננו ועי"ז ה' בריאת העולם וזהו לכם וע"כ נק' ראשון לחדש השנה:

ליל ר"ח ניסן הרי"ט

פתח ענין ירדות גשמים היא שפע וברכה צירידתו וזהו שאיתא בגמ' קשה יומא דמטרא כיומא דרינא ואלמלא דבעי ל' עלמא הוי בעינא עלי' רחמי ואבטלינ' הפ' בזה כי השפע שבא מהש"ת להעוה"ז מוכרח להיות ע"י לימאום וע"כ נק' גבורות גשמים היינו שהגשמים והשפע צירידתו למטה מוכרח להיות ע"י לימאום בח' גבורה וזהו שאמר קשה יומא דמיטרא כיומא דרינא

כיומא דרינא כי אז צירידת השפע מוכרח להיות הלבוש והלימאום בח' דין ואלמלא דבעי ל' עלמא בעינא עלי' רחמי' ואבטלינ' היינו דאלמלא דבעי ל' עלמא להלימאום והלבוש כי בלא זה א"א לקבל חיות ושפע מאת הש"ת הוי בעינא עלי' רחמי על בח' הדין והלימאום ואבטלינ' רק א"א לעולם לקבל אף ע"י לימאום. וזהו פירושו אצל הגשמים הם תמיד שפע וברכה:

שבת הגדול

פ"א בשבת הגדול קודם שהתחיל לומר תורה סיפר מעשה שהי' רב אחד צעיר אחת אשר בשבת תשובה הי' דורש להגעיל הכלים ובשבת הגדול הי' דורש לעשות תשובה וסיים הרב זל"ה כי לדקו דבריו כי ידוע מאחז"ל השב מאהבה זדונות נעשו לו כזכיות ומיראה נעשו לו כשגגות ובימים נוראים היא בח' גבורה זכ"א שב לפני הש"ת מיראה בח' גבורה ואז זדונות נעשו לו כשגגות ולכן הולכין

בר"ה אל הנהר לעשות תשליך כי גם השוגג צריך ככרה לכן דרש הרב להגעיל הכלים היינו לשוב מיראה כי כלים הם האצברים של אדם. אבל בפסח בח' חסד בח' אהבה שנמשך מחסד. ולכן אז התשובה היא בבחי' אהבה וזדונות נעשו לו כזכיות ולכן דרש הרב בשבת הגדול מענין תשובה כנ"ל ואח"כ אמר בדרך לחות ולכן הולכין אל הנהר אחר מים של מליה בכדי ליקח העבירות אשר השליך שנעשה עתה מהם ציו:

פסח תר"ט

שאמר אבי מורי ז"ל וחקי הרב הר"ש זל"ה.
כי הגה שמואל אמר נהירין לי שבילי
דרקיע כשבילי דנהרדעי והם אמרו נהירין
לי שבילי דנהרדעי כשבילי דרקיע כי להאיר
בזה העולם העשי' עולם הגשמי דרך הטבע
את חיות המוסתר בו זהו דבר יותר גדול
וזהו בחי' גילוי אליהו בגמטריא ב"ן בן
מקנ בעולם העשי' והלדיק הרואה בכ"ד
גשמי' ההנהגות הטבע בעולם העשי' חיות
השי"ת וכחו זהו בחי' גילוי אלי' :

בתיב וירא ישראל את ה' הגדולה אשר
עשה ה' במצרים ויראו העם את
ה'. העם הוא מדריגה פחותה כי ויראו
העם את ה' רק אחר כל הניסים אשר
הראש במצרים אבל ישראל ויראו את השם
גם מקידם ואומר אני גם עתה את יעשה
להם השי"ת נסים ונפלאות כמחו ישובו
ישראל וישהו מהדר גאווה :

אלקים עשה את האדם ישר והם בקשו
חשבונו רבים. הענין היא כי
האלקים עשה את ה' עולמות אבי"ע
שיהי' כולם קרובות אלי' וגם עולם העשי'
שהוא עוה"ז יהי' כולה לה' כמו הג' עולמות
שלמעלה רק האדם בחטאו גרם שיסתתר
חיות ה' בהסתר עלום בזה העולם העשי'
ויראה כאלו הוא נבדל מהם והוא כולו
גשמי וכשיעזור השי"ת ותהי' הגאולה יהי'
הג' עולמות והעולם העשי' כולו חד כי
לא יסיר עוד האור אלקי השופע בו.
ותראה את חיות אלקות המוסתר עתה
וגם מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון
היינו העולם העשי' עולם הגשמי'. להושיבי
עם נדיבים עם נדיבי עמו. היינו הג'
עולמות שלמעלה והלדיק גם עתה רואה
בכ"ד גשמי' ובכל דרך הטבע חיות אלקות
השוכן בו וזהו ומשה נגש אל הערפל אשר
שם אלקים. אלקים גימטרי' הטבע וזהו

יום שני של פסח

ועי"ז נתבטלו אללו כל המדות כי ע"י
שברון לבו וההשוכה בא למעלה מכל המדות
וע"כ אין ל"ג יכולים לעמוד בזה הבחינה
הגדולה כי הוא למעלה מכל המדות והצע"ת
בוודאי א"א לו לעמוד בזה המדה כי
הלדיק העובד לה' בכל המדות ומסתמא
בא כל פעם ג"כ לבחי' צע"ת וא"א לו
לעמוד במדריגה זו מכ"ש הצע"ת א"א לו
לעמוד במדריגה זו המיד אך הפעולה
לזה

בתיב וספרתם לכם ממחרת השבת וכו'.
אומר אני ענין ממחרת השבת
כדאיתא במקום שצע"ת עומדים אין ל"ג
יכולים לעמוד היינו כי לדיק נק' מי שעובד
להשי"ת בכל המדות שער מרע שמשליך
הרע מהכל ולוקח כל עבודתו לעבודתו
ית' זהו נק' לדיק וצע"ת נק' זה שמחשב
מה שפגס ולבו נשבר על החומריות
והשפלות ועושה תשובה ומתחרט באמת

לזה מגיע לו מזה שלריך אח"כ ליקח חיות
מזה הקדושה שבא בעת חושבו בפגמו
לעשות תשובת המשקל לתקן בכל מדה
ומדה מה שפגם בה ואז יכול לעבוד לה'
בכל מדה ויכול אח"כ לבוא לבחי' לדיק
והחילוק הוא מצע"ת לנדיק שהנדיק הוא
מתתא לעילא והצע"ת הוא מעילא לתתא
וזה אומר אני וסברתם לכם ממחרת השבת
כי במלרים ה' אז ישראל תחת ממשלת
הרע והקליכות ועזר להם השי"ת ביום
הראשון למעלה מן היזרות כדכתיב וחמושים
עלו בני מארץ מגרים היינו בשער
החמושים למעלה מהמדות וזהו נק' ממחרת
השבת ובאמת לזה אין קיום לעמוד בו

המוד אך מהקדושה רישומו ניכר לוקח מזה
החות לעבוד לה' אח"כ בהמדות וכן בכל
דור ודור חייב אדם לראות א"ע כאלו הוא
יאל ממלרים היינו שהשי"ת משפיע ביום
ראשון של פסח בבחי' למעלה מן המדות
אך שלזה החיות א"א להתקיים בו תמיד
ע"כ לריך האדם ליקח מזה החיות לימי
הספירה לתקן כל המדות עד שבועות אלו
ממחרת השבת מיום ראשון של פסח ליקח
מזה הקדושה לספר ולזכר כל המדות ואז
יכול לבוא בשבועות לבחי' לדיק יום ראשון
ש"פ וחג שבועות המה שווין רק שפסח
הוא מעילא לתתא וחג שבועות הוא
מתתא לעילא

חוג"מ פסח

אמר כי יו"ט שני הוא קדוש יותר מראשון
והגם שיו"ט ראשון הוא העיקר אך
בציאת משיחנו צ"ב יהי' יו"ט שני עיקר
וכתיב אני לדודי ודודי לי ויו"ט שני הוא

ודודי לי כי מאחר שישראל קבלו עליהם
יו"ט ראשון לכן הקב"ה מקבל מה שיעשו
היהודים ויהי' לעתיד מקודש ועיקר יותר
מיו"ט הראשון.

שבת חוגמ"פ תרכ"ב

בהדיבור שדיבורו מושל בכל וכולס לייחס
להדיבור ועי"ז ניכר הממשלה מהמלך וע"כ
דיבור נקרא בחי' מושל וע"כ אנו אומרים
בפסח בכל דור ודור חייב אדם לראות
א"ע כאלו הוא יאל ממלרים ולהיות בחי'
פ"ה ס"ח לדבר שירות ותשבחות להשי"ת
לעבוד לה' בדיבורו והענין הוא כדאיתא
אם שגורה הפלתי בפי יודע אני שהוא

ענין פסח אומר אני כמו שאיתא בספרים
פ"ה ס"ח היינו שפסח לריך אדם
לעבוד לה' בתות"פ בשירות ותשבחות
לדבר דיבורים לפני השי"ת כי כ"ז שאדם
תחת ממשלת ה"ה"ר א"א לדבר דיבורים
לה' ובפסח נתגלה אור הדמיון שראה
כ"א כי זאתה מושל בכל ונתגלה המלכות
וענין האמשלה מהמלכות הוא הכל ניכר

מקובל כשמדבק עלמו ע"י הדיבור לה' נכון לדבר דיבורים לפני השי"ת וע"כ כדאיפה כל הלומד תורה בדו"ר פרחת אומרים שיר השירים אשר לשלמה בפסח לעילא היינו כשמקדש ומטהר עלמו כי אז התגלות ממילא הרע ונעשה פ"ה ומחשבתו ומקשר הדיבור במחשבתו אז ס"ח ע"כ האפשרי לעבוד לה' בתות"פ והבן:

שבת חוהמ"פ שנת בת"ר

ברתי שיר השירים אשר לשלמה. שיר חד השירים תרין אומר אני הענין היא כדכתי' המשל ופחד עמו עושה שלום במרומיו היינו זה מיכאל וגבריאל זה מדת אש וזה מדת מים זה מדתו חסד וזה מדתו גבורה ונעשה שלום ביניהם ונכללו יחד זה בזה שניהם יחד כי כל מלאך חשקו לעשות רכון צוראו להתבטל להשי"ת ועלו שניהם למעלה מן המדות ושם נעשה אחדות גמור משניהם וזה המשל ופחד עמו ע"י יראה ופחד ואהבה לשמו י"ת עושה שלום במרומיו עלו למעלה מכל המדות ונעשו שלום ונכללו יחד וזה ענין כל הלומד תורה בדו"ר פרחת לעילא כי כל אדם קודם עסקו בתות"פ לריך לראות שיהי' לו יראה ונהשי"ת ולידע כי מכה"כ. כי באם האדם עדיין בהמדות יכול ח"ו ליפול. כי המדות נכללו משוב ורע ע"כ לריך האדם לירא מהשי"ת ולידע כי מכה"כ

וע"י יראה ואהבה לשמו י"ת הוא בא למעלה מכל המדות ואז פרחת לעילא כי הוא נתבטל להשי"ת וזהו וספרתם לכם ממחרת השבת כי שבת נק' המדות. ומחרת השבת הוא למעלה מן המדות ובהמדו' שם זלעמ"ז עשה ויש טוב ורע ונריך האדם לעבוד את ה' ביראה ואהבה להזדקך ולבוא למעלה מהמדות ושם היא חירות ואחדות לגמרי. וזהו שיר השירים אשר לשלמה. ופרש"י להמלך שהשלום שלו היינו שיר חד השירים תרין ע"י יראה ואהבה לשמו י"ת יוכל לבוא למעלה מכל המדות לאחדות גמור להתבטל להשי"ת להמלך שהשלום שלו. עוד וספרתם לכם ממחרת השבת כמו שאמרנו לעיל כי ממחרת השבת נק' למעלה מהמדות ונריך האדם ליקח משם מהאור שנתגלה מאת השי"ת לספור ולהזדקך עלמו בכל המדות עד חג השבועות ושם היא חרות על הלוחות מ"ת היא עולם החירות:

שביעי של פסח

ופרעה הקריב. באזה"ח הק' כתב שהי' לישראל יראה מזה ואומר אני שהי' רק יראה חילוניות רק מה שאח"כ כתיב ויראו העם את ה' זהו יראה עלאה וזהו שאמר הקב"ה למשה דבר אל בני ישראל ויסעו היינו סיסעו מיראה חילוניות ליראה

ליראה עלאה וזהו ג"כ מה שכתב שלם
כעמים בשנה יראה כל זכורך וכו' שע"י
שיהי' להם התגלות חלקות ע"כ הי' להם
יראה עלאה. אומר אני כשיעזור השי"ת

שביעי של פסח תר"ט

ביזת מלרים הי' דבר הגשאל. וביזת היס
הי' לוקחים מעלמם. אית יראה ואית
יראה כדכתיב ראשית חכמה יראה הי' ויש ב'
מיני יראות היינו כי קודם כל לריך האדם
לראות שיהי' לו אמונה בהשי"ת כי אם
אין לו אמונה בודאי הוא רחוק מיראת
השי"ת ע"כ לריך האדם להאמין מתחלה כ'
מכה"כ ומלכותו בכל משלה להאמין כי כל
השגחה פרטיות הוא מהשי"ת ושאין שום
דבר בעולם בלתי חיותו י"ם שבוה קיומו
ואית דין ואית דיין ואז יוכל לבוא ליראת
ה' באמת אבל אם האדם אין במדת הישר
ואין לו אמונה בהשי"ת אך מחמת כי רענו
י"ת לבד ידח ממנו נדח מביא עליו יראה
בישא היינו יסורים כי הדרך היא בהנער
שאין לו שכל מוכרחין להביא עלי' שבט
מוכר וע"י היסורין הוא בא ג"כ ליראת
השי"ת ואח"כ יוכל לבוא לחכמה לעבוד לה'
בכל המדות וזהו ופרעה הקריב היינו
ע"י יסורים שבו על ב"י מפרעה באו
ליראה כי בני ישראל הי' אז בשפלות
אמונה והי' מוכרחין לבוא ליראה בישא
בכדי שע"י יבואו ליראה את ה' אך
הקב"ה ברוב רחמי' הפך היסורים על
מלרים בכדי שע"י שיראו הישראל את

היסורים ממלרים ישיבו מהשי"ת וזהו מוליא
אסורים בכושרות כדי לזה ושירות לזה
כי כתי' ראשית חכמה יראה הי' ואלל זה
היראה אית יראה בישא למי שאין לו אמונה
אבל השי"ת ברוב רחמי' הפך הכדי על
מלרים וע"י בא להם היראה וזהו שירי
לישראל וזהו שהי' קשה קי"ם ובאמת חיד
שייך בהשי"ת דבר קשה אך מחמת כי
אז הי' בני' בסוף כל דרגין והי' בקטנות
המוחין ובשפלות האמונה וזהו הסוף כל
דרגין יש יראה בישא אך השי"ת הפך
עליהם. והי' הללו עע"ז והללו עע"ז. אז
להנלל שיהם אז שיהם ח"ו יעצו וזהו הי'
הקושי וזהו שאמר הקב"ה למושה מה תלעק
אלי דבר אל בני' היינו שהם יראו שיבואו
להאמונה בה' וע"י יושעו וינללו כי
האמונה היא השער כדכתי' זה השער לה'
לדיקים יבואו בו. ועפ"י הטעם אית
קשים מזומות ש'א חזיונו הי' ג"כ מחמת
מיעוט אמונה וזהו דכתי' וירא ישראל את
היד הגדולה אשר עשה ה' במלרים ויראו
העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו
ובאמת חיד שייך יראה קודם אמונה והי'
לריך לכתוב קודם ויאמינו בה' וכו' ואח"כ
ויראו אך מחמת שהי' אז בשפלות האמונה

להיות שהחווה בכומ"ז יראו אותם קודם שבא להעולם באם שיכולים החווים היטב לראות בכומ"ז אבל קי"ם וכל דבר שהיא בהסתר עדיין שלא הגיע עוד הזמן שיתגלה בזה העולם בוודאי א"א להם לראות וע"כ לא ראו קי"ם קודם כי ה' עדיין בהסתר. ואח"כ כשנתגלה הדבר לזה העולם אז הם ראו גם בהטבע היכולת שיה' קי"ם וע"כ גם אלל ר' פנחס ב"י ואל"י ה' ג"כ קי"ם מחמת שמשו כבר המשיך הדבר לזה העולם ע"כ ה' יכול להיות גם אח"כ. כמ"כ אומר אני שעכשיו שכבר הראה הקב"ה לנו גיסיס ונתגלה לזה העולם יכול להיות בנקל כימי נאחד מאמ"ל אראנו נבליאית

השי"ת יגאל אותנו כי כבר נתגלה הדבר להטבע וגם מחמת כי האדם הישר והגדויק הם מאמינים בזה כי עכשיו יש לנו התורה ואנו רואים מה שעשה הקב"ה כבר ומאמינים בהשי"ת שכל לעשות לנו גיסיס ונפלאות ע"כ יכול להיות עכשיו הגאולה בנקב מוחת השי"ת

ואירתא שבאותו לך שנכנסו ישראל לתוך הים בזה הלד יראו מתוך הים כיון חלי לבנה ולפי הגר"ה ה' יכול להולידם בלא קי"ם אך השי"ת רצה לגלות הנם להעולם שיראו הגיסיס והנפלאות מהשי"ת

יע"י שראו יד הגדולה במלרים באו ליראה ויאמינו בהשי"ת ומהו דכתיב. וחמשים עלו ב"י מאמ"ל אומר אני כי אז בא להם אור לישראל מהשי"ת ובאו לתשובה שלימה וה' אז בבחי' מקוב שבע"ת עומדים אין ל"ג יכולים לעמוד ועי"ז נגאלו תך מחמת שאור זה נשאל להם בדכתי' וה' נתן את הן העם בעיני מלרים וישאלום והשי"ת רנה שהם בעלמם יתקרבו ויעשו תשובה ע"כ לקח מהם זה האור וע"כ ה' בקי"ם הקיבי הזה אך השי"ת ברוב רחמיו ריחם כל ישראל וקרב להם את הים אבל אח"כ הם בעממם ה' מתקנים המדות עד שבאו לחג השבועות בזמן שניתן להם את התורה הקדושה

הוא פיקורסים ועמלק לא האמינו בקי"ם וה' אומרים ב"ר בטבע אז שיקרע הים ובאמת אם ה' ידעיס מקודם מדוע לא אמרו זאת מקודם אך אח"כ שה' קי"ם ראו גם בהטבע שיכול להיות קי"ם והענין כי איתא שתגלי התנה הקב"ה עם הים במע"ב שיקרע כשיבוא משה וישראל לים כי באמת אין הדם תחת השמש כי כל העתים שברא הקב"ה במע"ב שיתגלה בזמן הראוי וכשבא הזמן אזי נהג' הדבר או האדיק ממשיך הדבר לעולם וע"כ דבר שהיא בהטבע יכול

אחרון של פסח

בירושלים התכלל מנחה בהקלויי מחמת אמירת קדיש של יח"ל ואח"כ חזר שרידין לקיים

הנה אחר נגינת חסל סידור פסח כדרכו בקודם לאחר אמירת לבנה הבחנה

מלחמה ובשעת מ"ת כזקן מלא רחמים הגם שכתוב אני ה' לא שניתי אכן על כל זה מלך המקבל. הקדוש ברוך הוא נתגלה אליהם כפי מדת המקבל והוא בקריעת ים סוף שהיו עדיין במלחמה כן נתגלה עליהם הקדוש ב"ה כבחור איש מלחמה. ראשית חכמה יראת ה' כי פסח מקודם נתגלה עליהם אור גדול ואחר כך הצטרפו להביא האור למדות ליראה ולמעשה כי מחשבה בעלמה בלי מעשה אינה כלום ועל כן הצטרפו להביאו למעשה

לקיים שלש סעודות רק על פת אין עוד פגאי. ושאל להרב דשם אם מותר לקבוע על היין ולאחר צחוק הלילה ואמר שאין לקבוע ואמר לפניו א"כ מוכרחין לומר תורה וישב על הכסא ותיקף נתנו לו י"ג ומיהר את עלמו ושחה ואח"כ התחיל לומר תורה. פסח אומר אני שהוא כולם בחכמה עשית כי ביציאת מצרים נתגלה להם אור גדול ואח"כ נסתלק מהם למען יביאו את האור למדות ולמעשה
בקריעת ים נדמה להם כבחור איש

פרשה שמיני

אללו וכך הוא הולך בכל המדות מדה ומדה עד שבא למעלה מכל המדות וזלע"ז עשה אלקים צו' מדות ההפכיות נמצא מי שהרגיל א"ע צו' מדות ההפכיים לא יוכל לשוב בהשובה עד שבא למעלה מכל המדות כי מהמדות לא יכול לשוב בהשובה כי כבר פגם בהם נמצא ע"י התשובה מוכרח לבוא למעלה מהמדות וע"י מה יכול לבוא לזה ע"י אמונה שהוא למעלה מהשכל והדעת דהיינו אמונה וע"ז אמרו גדולים בע"ת מנ"ג כי הלדיק מוכרח לעבוד כל ימיו עד שבא למעלה מהמדות. ובע"ת יבוא לזה בכל כעס ואטפ"כ יש מעלה שהלדיק ההולך מדרגא לדרגא וממשיך השראות השכינה עליו כמאה"כ אוהל שכן באדם וכו' וההרגל נעשה טבע ולא יוכל בקל לחזור צו' מדות ההפכיות רק בדרך רלוא ושוב ובע"ת שבא לו' מדות כפ"א בקל

יירדי ציוס השמיני קרא משה לאהרן ולצניו. הנה שלמה הע"ה אמר על מצות פרה ארומה אחרתי אחכמה והיא רחוקה ממנו ביאר הפ' זאת חוקת התורה לפי שהשטן ואוה"ע מונין את ישראל מה טעם יש בה לפיכך כתו' בה חוקה דהיינו חוקה נק' אמונה שהיא למעלה מהשכל והדעת וע"י אמונה יכול לבוא לתשובה שהיא למעלה מהמדות דהנה ההפרש שיש בין ל"ג לבין בע"ת דהנה הלדיק מוכך מדותיו מדרגא לדרגא דהנה בכל מדה ומדה שעומד הוא מוכך אוהב כך היא ממשיך השראות השכינה בלחות המדה כמאמר הכ' בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך. דהנה בכל מדה ומדה שעומד בה הוא ממשיך השראות השכינה וכך הוא הולך מדרגא לדרגא וההרגל נעשה טבע דהיינו שנעשה טבעיות

בחהב' בשע' תפל' אזי מתעורר כנגדו ז' מדו'
ההכניות רק שהלדיק משבין היינו מעמידן
ומכרין היינו בח' אוהל שכן באדם שהלדיק
ממשך על' השראו' השכינ' ומעמיד' ומפרק'

צקל יוכל לחזור לסורו וזהו ביום השמיני
קרא נזכה. פרש"י בכל יום ויום הי' משה
מקיס את המשכן ומפרקו היינו כשארם
הלדיק מעורר בחיזה מדה לטוב ביראה או

פרשה תזריע

נבראו בשביל האדם וזהו ראשון למחשבה
כי קודם כ"ד הי' מוכרח להיות אתעדל"ת
ובשעת צריאות העולם לא הי' אתעדל"ת
והקב"ה רזה לברוא את העולם כי אין מלך
בלא טע עשה אתעדל"ת ממה שישראל
יקבלו את התורה ויעשו ריגונו ית' בזנות
ומע"ט ועי"ז ברא את העולם בשביל ישראל
שנק' ראשית וזהו ראשון למחשבה ואחרון
למעשה כי האדם נברא אחר כל הברואים
והוא פחות מכל הברואים מטעם כי האדם
מקבל מכ"ד ואין שום דבר בעולם שיקבל
משום דבר כמו האדם היינו כי יש ד'
יסודות ארמ"ע וגשתלשלו למטה בדלח"מ
ומכולם מקבל האדם כי מוכרח מתחלה
שירד הגשם והעפר וילמח ויעשה פרי ואח"כ
הוא בא למאכל האדם וכן מכל הברואים
האדם הוא המקבל מהם וע"כ הוא פחות
וגרוע מהם. וזהו כשם שיצירתו ש"א אחר
מע"ב ח' ועוף כך תורתו נתפרשה
אחר מעשה בהמה ח' ועוף היינו באם
האדם נוטה לתאוות עוה"ז ומקבל מכ"ד
ואז הוא גרוע מכולם אז גם תורתו כביכול
נחגש כי הוא מקבל לפחות מכ"ד עוה"ז
אך האדם לריך ליתן אל לבו לראות
באמונת אומן איך ששקי"ת ברא כל הברואים
וברא

אִשָּׁה כי תזריע וילדה זכר אמר ר' שמלאי
כשם שיצירתו של אדם אחר כל
בהמה ח' ועוף כך תורתו נתפרשה אחר
כל בהמה ח' ועוף ואומר אני שהאדם
מלך הנשמה הוא למעלה מכל הברואים
ולמעלה מכל העולמות ומלך הגוף הוא
למטה מכל הברואים והנה האדם שנמשך
אחר הנשמה הוא למעלה מהם וכשנמשך
אחר הגוף ונהנה מזה העולם ממילא הוא
למטה מכל הברואים מחמת שהוא נלך
לזה העולם יותר מכל הברואים. וזהו אמר
ר' שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר כל
כל בהמה ח' ועוף כך תורתו של אדם
אחר כל בהמה ח' ועוף נתפרשו היינו
התורה שלו ג"כ למטה מכל הברואים ואומר
אני שהאדם יכול לחזור בתשובה ולחזור
להיות למעלה מכל העולמות וזהו אשה כי
תזריע אפי' ח' האדם הוא בבחי' אשה
שהוא מקבל מזה העולם כי תזריע היינו
שיצריע מע"ט וילדה זכר יכול להוליד בנפשו
בח' זכר שהוא בחי' המשיפיע בכל העולמות
אִשָּׁה כי תזריע וילדה זכר אמר ר'
שמלאי וכו' כתיב אחר וקדם לרחמי
הענין היא כי אדם הראשון הי' ראשון
למחשבה ואחרון למע"ב כי כל העולמות

זכר להשפיע חיות לכולם בבחי' אור ישראל
אבל באם האדם עושה עניני עוה"ז לבד
אזי הוא פחות וגרוע מכל הברואים כנ"ל
וזהו הן יראת ה' היא חכמה כי סוף מעשה
במחשבה תחילה. היינו האדם שהוא סוף
המעשה ע"י שהוא ירא מה' ומקבל עליו
עומ"ש היינו שיאמין בהש"ת שברא הכל
ומלכותו בכל משלה ומאמין שלול חיות
ה' המוסתר בכ"ד לא ה' לו שום חיות
וקיום ח"ו אפי' רגע אחת כמש"כ ואחיה
מחי' את כולם א"כ עי"ז הוא מעלה הכל
לה' ומשפיע בו חיות כי האדם הי' ראשון
במחשבה ואחרון למעשה כדכתי' אחר וקדם
וקדם לרחמי וע"י עבודתו ויראתו מה'
מעלה הכל למחשבה בחי' חכמה סוף מעשה
במחשבה תחלה ונעשה בחי' משפיע וזהו
הן יראת ה' היא חכמה כדכתי' ראשית
חכמה יראת ה' ע"י היראה מקודם ויראה
היא בחי' נוק' יכול להעלותו למחשבה בחי'
חכמה ולהיו' בבחי' דכר ולהשפיע חיות לכ"ד.

וברא אותו ונתן בו כח הדיבור כדכתי'
ויהי האדם לנפש ח' כהרגומו לרוח ממללא
ודיבור היא בחי' יראה ולריך האדם לירא
מהש"ת ולידע שע"י תאוותו להעוה"ז ומקבל
מהם עי"ז הוא גרוע מכולם אז ע"י
האמונה והיראה שיש לו מהש"ת יכול
הוא להעלות הכל לה' וכי באם הי' האדם
נברא קודם אז לא הי' לו שום שייכות
עם אשר למטה ממנו להעלוהם ע"כ נברא
אחרון למעשה כדי שהוא יגבי' הכל להש"ת
ע"י עבודתו כי יש בחי' אור ישראל ובחי'
אור חוזר אור ישראל הוא החיות היורד
מהש"ת לכל הדברים שבזה קיומם וחיותם
תמיד ואור חוזר נק' כשאדם עובד את ד'
בכ"ד ומעלה אותו לה'. וזהו אשה כי תזריע
וילדה זכר אדם שהוא בחי' נוקבא בחי'
מקבל כי תזריע כשהוא עובד את ה'
בבחי' אור חוזר אז וילדה זכר יכול להעלי'ת
הכל לה' כי ע"י היראה להש"ת אז בדחילו
ורחימא פרחת לעילא ונעשה הוא בחי'

פרישה מצורע

ולב נשבר בחי' זאת ואז והוצא אל הכהן
יוכל לקבל ולקרב להש"ת ככהן המקריב
קרבנות אל ה':

זאת חיה' תורת המצורע כשאדם נתעורר
בהשגחה וקבלת עומ"ש ורולה להיות
מוצל רע ויהי' בחי' זאת בחי' מקבל כנ"ל

פרישה אתרי קדושים

כי קדוש אני ה' וכו' כתיב כי שמש ומגן
ה' אלוקים ואני און - כשם שא"ל לקבל
מאור השמש רק ע"י מגן כך האדם אין
ביכולתו

אחרי מות שני בני אהרן וכו' עד בזאת
יבא אהרן אל הקודש ובסדרה השני
קדושים תהיו איתא במדרש יכול כמוני ת"ל

וימותו כי כשארדם חושב כי הוא קרוב לפני השׁיׁת הוא בא לבחי׳ מיתה והוא שצירת הכלים והמ״י. וזהו ואל יבא בכל עת אל הקודש כ״א בזאת והוא בחי׳ יראה עלאה בגין דאיהו רב ושלטן כמ״ש בזוהר אית יראת צושת ויראת העונש ואף דיראת העונש הוא יראה רעה רמעה ציטא לאלקאה צי׳ חייביא יהוא מלך הסט״א אכן כתיב ואתה מחי׳ את כולם ובכ״ד נמלא חיות אלקות וכתיב כל פעל ה׳ למענהו כי גם ע״י יראת העונש יוכל לבוא להאמת ולהתקרב להשׁיׁת וזהו דווקא כשארדם משפיל א״ע ולבו נשבר בקרבו כי כשארדם עושה איזהו ממה או לומד ומחשב א״ע לישׁ אזי ידע כי לא עשה דבר ורחוק הוא מהקב״ה וזהו פ׳ המדרש יכול כמוני ר״ל כשארדם מחשב כי הוא בחי׳ כיוני קרוב להו׳ ותורתו ת״ל כי קדוש אני ה׳ קדושתו למעלה מקדושתכם אזי קדושת הו׳ רחוק ממנו כי העיקר קדושו׳ תהיו כי קדוש אני ה׳ למען יתקרב לקדושת השׁיׁת :

ציכולתו לקבל משם הרחמים כ״א ע״י חזן ע״י לימלוה בחי׳ שם אלקים כי האדם רחוק מהקב״ה רק כשארדם משבר לבו בקרבו כמ״ש ובחי׳ אלקים ריח נשברה ומלמלס א״ע וע״י אתערל״ת נעשה אתערדל״ע וכ״כ הקב״ה מלמלס א״ע כדי להשפיע וזה אפי׳ בהלדיק גמור כמשרע״ה א״א לקבל כ״א ע״י למלוס והנה יש רמ״ח מ״ע המכוונים לרמ״ח איברים ושה״ה ל״ת כנגד הגידים וכתיב אשר יעשה אותם האדם וחי בהם כי כשארדם מקיים מלוה אחת אזי נעשה מהמלוה בחי׳ גמור בחי׳ לימלוס אשר ע״י הנמור מלמלס שכינתו ית׳ להאבר המכוון להמלוה הזאת ונעשה מרכבה לשכינתו ית׳ וזה דווקא כשעושה המלוה מחשב א״ע כי עוד לא עשה דבר נגד גדולתו ית״ש אזי הוא בא לבחי׳ יראה ואם כשארדם מחשב בדעתו כי כבר למד ועשה רלוגו ית׳ אזי הוא בא לבחי׳ מיתה וירידה וזהו בקרבתם לפני ה׳

פרשה קדושים

ושלחו אותם לשאול להמגיד ולל״ה שנפטר אז ושלל אותם למה מתרים והשיב כי מלמעלה אין רואה שום רע ח״ו יורד למטה. אך יורד כל מוצ אך כשבא למטה מתהככת לרע מלך המקבל לכן אמר קדושים הו׳ לשון הזמנה שיהיו מוכן לקבל הסוב היורד מלמעלה ולא יקבל ח״ו :

קדושים הו׳ כי קדוש אני ואמר בזה״ל שמה״ תמיד מוכנים להיות כלי לקבל קדושה מהשׁיׁת כי קדוש אני ה׳ היינו כי אגבי מוכן ומזומן תמיד להשפיע קדושה וכ״ע אך העיכוב היא מלך המקבל כיוו המעשה מהה״ל ר׳ אלימלך מליזענסק זי״ע ששאל למעלה למה מתריסים כ״כ

פרשה קדושים

אל הקודש פנימה כי קדוש אני א"ם ובלתי
צעל גבול והולכתי ללמאס בכמה למאומים עד
שבראחי את העולם שהוא צעל גבול וסוף כך
אתם תזמינו עצמיכם לפני כל עשיית המצות
וזה שאמר המדרש יכול כמוני וכו' שאתם
סוברים שהזמנה והכנה שלהם כמו הכנה
שלי ת"ל כי קדוש אני הכנה שהי'
לי גדולה משלכם כי אללי הי' מני' ובי'
אבל הכנה שלכם הוא ג"כ ממני כי
אתם לריכים להתעוררות שלי כמ"ש
ואתה מחי' את כולם .

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני
ואמרת אליהם קדושים תהיו
אומר המדרש ע"ז יכול כמוני ת"ל כי
קדוש אני ויש להבין איך אפשר לעלות
על דעת המדרש שאדם יכול לקדש א"ע
כמוהו כביכול שהוא א"ם אלא כך הוא
הענין כי העיקר שלכל המצות הוא הכנה
שליך כ"א לזכך ולטהר א"ע קודם כל
המצות וקדושים הוא לשון הזמנה כמ"ש אלא
תמר וזה רמזה לנו התורה"ק באמרו קדושים
תהיו פי' תזמינו עצמיכם קודם שרואה לבא

פרשה אמור

מחבירו ילכו גדול ממנו בודאי זהו מחשבה
הי"ר כי כא"ל לריך לידע כי גדול וקטן שם
הוא לנפש לא יטמא בעמיו היינו ע"י שהוא
בעמיו. עס רב שמוסעים אליו אל יטמא
הנפש. או לנפש לא יטמא כי כשאדם חוטיא
הוא מזיק לכלל ישראל ועוד לנפש לא יטמא
בעמיו כ"א לשארו הקרוב אליו

ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים
בני אהרן פירש"י להזהיר גדולים
על הקטנים אומר אני שגם הדיקים שהם
נקראים בני אהרן לא יהי' אלא שום גילון
מגדלות ח"ו וזהו להזהיר גדולים על הקטנים
היינו שפלות כי כל הגדול מחבירו ילכו
גדול ממנו פי' אשר גדול איזה מדריגה

פרשה אמור שנת תרכ"א

בהאדם יש גוף ונפש הנפש הוא חיות
אלקות חיות הרוחניות והגוף הוא רק גשם
בלי חיות והראי' כשנפרד הנפש מהגוף
הוא נשאר בבחי' מת וע"כ רשעים בחייהם
קרוים מתים כי המה רודפים תמיד אחר
תאוות החומריות והגופניות גשמיות עוה"ז
וזהו

ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים
בני אהרן לנפש לא יטמא בעמיו
כ"א לשארו הקרוב אליו אומר אני כתיב
לדיק אוכל לשדוף נפשו והענין הוא אומר
אני כי איתא לדיקים במיתתם קרוים חיים
ורשעים בחייהם קרוים מתים היינו כי

יטמא בעמיו לפגום ח"ו בכללות כ"א לשארו הקרוב אליו היינו לעשות בעוה"ז רק המוכרח לקיום בכדי לעבוד בו להשי"ת כי המותרות אין לעשות כלל וכלל אך אכ"י ההכרח לרדך להיות הכל בכדי לקיים הגוף לעבודתו ית' וזהו ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים היינו כהן הוא בחי' לדיק והלדיק עובד להשי"ת בכ"ד בחי' בכל דרכיך דעו ומקרב כל דברי עוה"ז לה' בחי' קרבן וזהו אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים שמי שאינו בבחי' זו לעבוד לה' בכ"ד יראה עכ"פ לנפש לא יטמא בעמיו כ"א לשארו הקרוב אליו רק לעשות ההכרח.

זהו בחייהם היינו בזה שמישיבים לעולם חיות מהחומריות קרוים מתים כי ע"י שששים רק התאוות ממשיכים חיות לקליכה בחי' מת אבל לדיקים במיתתם קרוים חיים כי הלדיקים מסתכלים בכ"ד בחיות אלקות חיות הרוחניות שיש בו ולדיק אוכל לשובע נפשו היינו כל עשייתם בעוה"ז הוא רק לקיים הנפש לעבודת הבור"ת וע"כ במיתתם שמשליכים הגשם יהם ועושים רק העוב מכ"ד להשי"ת קרוים חיים וזהו לנכש לא יטמא בעמיו כי רשעים לא די שבחייהם קריים מתים שמישיבין החיות לקליכה בחי' מת אלא שהוא מטמא עי"ז הנכש ג"כ וזהו בעמיו כי כשאדם פוגם ח"ו אזי הוא עושה בכללות ג"כ פגם וזהו לנכש לא

ל"ג בעומר תרכ"א

כי כשאדם מאמין באמת בהשי"ת ומאמין בהשגחה כרתויות מה' אז נעשה מבחי' אלקים בחי' דין בחי' ע"ד בחי' רחמים וזהו ענין ל"ג בעומר שנטעה גל בעומר התגלות בהטבע ונעשה מדין בחי' רחמים וזו ויעקב קרא לו גלעד וזהו אומר אני נעשה רשע"י סכר הזוהר שלו בגלותא בחרתא שהאיר התגלות אלוקית בהגלות כי הגלות היא בחי' אלקים בחי' דין והוא בהירותו עשה התגלות אלוקית בחי' רחמים ונעשה מדין רחמים כנ"ל:

אומר אני כי ל"ג בעומר חל תמיד ביום שחל בו פורים שבער. אומר אני כי ל"ג בעומר הוא כמו פורים כי בפורים הי' הגם בטבע וכמ"כ ל"ג בעומר-הוא בחי' אלקים בגמטריא הטבע ול"ג בעומר הוא ג"ל-בעומר כי נעשה התגלות בטבע כי בפסח הי' בבחי' שם הי' שם הרחמים שהיא למעלה מהטבע. ואח"כ הי' ספירות העומר בחי' אלקים וכשזא ל"ג בעומר אזי נעשה התגלות בחי' אלקים בהטבע וזהו בטחו בה' עד"י ע"ד

בל"ג בעומר תרי"ט

נראה קשת בימי' כידוע ואני אומר כי יום"ע נק' קשת ע"כ בדור שיש בו יום"ע אין

אמר מה שנהגין העולם לזרוק בקשת בל"ג בעומר היינו מטעם שלא

אין לריכין לקשת וע"כ כת' בחנה כי אשה קשת רוח אנכי מחמת שלא הי' לה עדיין בן:

פרשה בחקותי תרכ"א

וכן בכל המדות וכן לריך האדם לראות שכל המדות היינו במדת האהבה והיראה ליקח הכל לעבוד לה' וזהו אס בחקותי תלכו בזה החק שהשי"ת מנהיג את העולם במדות העצמו את ה' ואת מותי תשמרו כי דרך ארץ קדמה לתורה בתחלה כריך לראות להיות כו"מ להתדבק בכל המדות לה' ואח"כ ואת מותי תשמרו להיות וע"כ לעבוד את ה' בתורה ובמלות ואז ונתתי גשמיכם בעתם היינו כי באמת מאתו לא הלא הרעות ומהשי"ת יושפע הכל לטוב אך כמו שהאדם עושה למטה כמ"כ ממשיך ע"ע ואפי' ע"י אהבה זרה שיש לאדם נתעורר למעלה ג"כ מדת אהבה כי הכל יש לו שורש למעלה וזהו שאיתא רשעים מהפכים מדה"ר למה"ד ולדיקים מהפכים מה"ד למדת הרחמים כי באמת בהשי"ת כתיב לא יגורך רע אך הכל תלוי באדם ע"כ הרשעים ע"י הרע שעושין למטה ממשיכין החיות מלמעלה להקליפות אעפ"י שהיא מהקדושה הם ע"י מעשיהם הרעים מהככים אותו החיות לרע אבל הדיקיה שעובדים לה' בכל דבר אז ע"י מע"ט מעוררים למעלה וממשיכין החיות לכ"ד לטוב וזהו ונתתי גשמיכם בעתם. כי יש כ"ח עיתים י"ד לטובה וי"ד להיפך היינו כי יש ז' מדות ויש ימין ושמאל וכאדם עושה רע ח"ו. ממשיך החיות ל"ד

בתיב אס בחקותי תלכי ואת מותי תשמרו ינתתי גשמיכם בעתם כרש"י שתי' עמלים בתורה אומר אני בחקותי היא לשון חוקה כמו שאיתא בפרה אדומה שהשמן והחומר"ע שואלין עלי' מה טעם יש בה היינו כי יש חיות בהחירה שהשכל מחייב אותם לקיימן אכן ענין חוקה היא מה שחיתו משיג בשכלי רק ע"י חמונה ע"כ אירב שאין להם חמונה שואלין מה טעם יש בה אבל עס בג"י העיקר בהם היא החמונה כדאיתא זה השער לה' נדיקים יביאו בו ונדיק באמונתו יחי' היינו להאמין בהשי"ת ולקבל עליו עומ"ש ולהאמין בהשגחה פרטיות לידע כי מכה"כ שכל החיות היא מהשי"ת וזהו אס בחקותי תלכו שתי' עמלים בתורה היינו אע"כ כי לא יחשבותי מחשבותיכם וחוקה היא רק ענין חמונה אעפ"כ כריך האדם לראות שכל דבר יש בו שורש למעלה ולוקח מנינו דרך לעבודתו ית' הגם שאין בו טעם כלל. ואת מותי תשמרו עוד י"ל כי חוקה היא מל' כדר והנהג' העולם כדכתי' הידעת חוקות שמים אס חשים משמרו בארץ היינו השי"ת מנהיג את העולם בכל הידות וכן כריך האדם לעבוד לה' בכל המדות כדכתי' ובו הדבקון ואיך הכשר לדבק בהשי"ת אלא מה היא רחום מה הוא הגון היינו כמו שאיתא בספרים שהשי"ת מנהיג את העולם במדת ענוה

לִי"ד עֵיתִים לְהִיפֵךְ חַי' וּמִשְׁךְ חַי' לְהַקְלִיפּוֹת כִּנ"ל. וְזֶה אִם בַּחֲקוֹתַי חִלּוֹ וְאַתּ מְלוֹתֵי תַשְׁמְרוּ. כִּשְׂאֵרֶם מֵאֲמִין בַּהֲשִׁי"ת וְסֵר מִרַע בְּכָל הַמְדוּתָה וְעוֹבֵד אֶת ה' בְּכָל הַמִּטּוֹת וְעוֹשֶׂה רְנוֹן הַבּוֹב"ה אֲזִי רְנוֹן יִרְאִיו יַעֲשֶׂה. נַעֲשֶׂה מִרְנוֹן אֶת וְתִנּוֹר כִּי לְכָל מוֹדֵה יֵשׁ לֵה גִמּוֹר וְזֶה וְנִתְּנֵי גִשְׁמִיכִם

בַּעֲתָם מִמִּשְׁךְ הַחַיּוֹת לִי"ד עֵיתִים לְטוֹבָה וּמִהַפֵּךְ מוֹדֵה"ד לְמַדֵּה"ר וְהַעֲיָקֵר אֹמֵר אֲנִי שֶׁהֵם הָאֵדֶם מֵאֲמִין בְּאַתָּת בַּהֲשִׁי"ת וְיֵאֱמִין בְּכָל הַהִשְׁגָּחָה כִּרְעִיּוֹת שֶׁהִיא מֵה' וְלִקְבֹּל עָלָיו עוֹי"ש אֲזִי יִכּוֹל לְהַתְדַבֵּק בַּה' לִהְיוֹת כְּלִי לִקְבֹּל תַּמִּיד הַחַיִּית מֵהֲשִׁי"ת וְזֶה וְנִתְּנֵי שְׁלוֹם בְּאַרְץ כִּי אֵין כְּלִי מִחוּץ בִּרְכָה אֱלֹהִים הַשְּׁלִים.

פרשה בחקותי

אם בַּחֲקוֹתַי חִלּוֹ וְאַתּ מְלוֹתֵי תַשְׁמְרוּ וְעֵשִׂיתֶם אֹתָםס פִּירֵשׁ"י שֶׁהִיא עֲמִלִים בְּתוֹר'. כְּתִי' כּוֹלֵם בַּחֲכָמָה עֲשִׂית בְּל הַנְּבִרָאִים הֵן מֵלָאכִים וְשִׁרְפִים וְחַיּוֹה"ק וְכֵן שָׂאֵר הַנְּבִרָאִים כּוֹלֵם נִבְרָאוּ בְּכַח הַחֲכָמָה כַּח הַהִכָּרָה שִׁיעֲשׂוּ רִנּוֹן הַנְּבִרָא שֶׁמֶשׁ וְהִירָח וְהַכּוֹכָבִים מִתְּנַהֲגִים כְּרִנּוֹן הַנְּבִרָא הַמְּטַבֵּעַ בָּהֶם חָק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר וְהָאֵדֶם ג"כ נִבְרָא בְּכַח הַחֲכָמָה אֲךְ שֶׁיִּהְיֶה בּוֹ הַבְּחִירָה שִׂיכֹל לְבַחֵר בְּטוֹב וְהַפּוֹכֵר וְכִשְׂאֵרֶם עוֹמֵד בְּבֹקֶר וּמִתְנַהֵג רַק עַפ"י רִנּוֹן הַנְּבִרָא וּמִזְכֵּךְ וּמִטָּהֵר אֲע"פ אֲזִי הוּא לְמַעֲלָה מִכָּל הַנְּבִרָאִים אֹמֵר אֲנִי אִם בַּחֲקוֹתַי חִלּוֹ שֶׁהָאֵדֶם לָרִיךְ לִרְאוֹת שִׁיתְנַהֵג בְּכ"ד עַפ"י רִנּוֹן הַנְּבִרָא עַם הַבְּחִירָה כְּמוֹ אֹתָן הַנְּבִרָאִים שֶׁמְקִיִּימִין רִנּוֹן הַנְּבִרָא

בְּלֹא הַבְּחִירָה בְּבַח' חָק שִׁיקֵּדֶשׁ וְיַעֲדֵר הַחַיִּיבִרִים כּוֹלֵם שִׁיעֲשׂוּ רַק רִנּוֹן הַבּוֹב"ה : **בַּפְּסוּק** וְנִתְּנֵי גִשְׁמִיכֶם בַּעֲתָםס אֹמֵר אֲנִי בְּרָאשִׁית בְּרָא לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלֹהִים בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָא רִאשִׁית וּבְשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאוּ רִאשִׁית יֵשׁ כ"ח עֵיתִים י"ד לְטוֹבָה וְי"ד לְהִיפֵךְ וְהָאֵדֶם נָרִיךְ לִרְאוֹת שִׁיתְנַהֵג בְּכ"ד עַפ"י הַתּוֹרָה וּבִזֵּה יַעֲשִׂי מֵהִי"ד עֵיתִים לֹא טוֹבִים שִׁיְהִיו ג"כ לְטוֹבָה וְזֶה וְנִתְּנֵי גִשְׁמִיכֶם בַּעֲתָםס שִׁיְהִיו כָּל הַכ"ח עֵתִים לַעֲמֹת אֶחָד כּוֹלֵם לְטוֹבָה וְלָרִיךְ הָאֵדֶם שִׁיעֲשֶׂה כ"ד עַפ"י הַתּוֹרָה שֶׁזֶה חִבְלִית הַנְּבִרָאָה לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלֹהִים בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה וְזֶה הִפ' שֶׁהָיָה עֲמִלִים בַּתּוֹרָה שִׁיְהִי' כָּל עַמֵּל הָאֵדֶם בְּכ"ד רַק עַפ"י הַתּוֹרָה :

במדבר תרי"ט

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינִי בְּאוֹהֶל מוֹעֵד בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְאַחֲסָם מֵאֲמַל"ל וְכו' שֶׁאִי אֶת רֹאשׁ כְּנִי יִשְׂרָאֵל אֹמֵר אֲנִי דְאִיפֹא דְאִין הַתּוֹרָה מִהַקְיָמָה אֱלֹהִים בְּמִי שֶׁמֶשֶׁם עֲלָמוֹ כַּמְדַּבֵּר. אֹמֵר אֲנִי כְּתִי' עֵקֶב עָמַד יִרְאֵת ה' וְהַטְנִין הִיא כִּי הַעֲיָקֵר הִיא בְּאֵדֶם שִׁיעֲבֵר אֶת לְבוֹ בְּאַתָּת לִפְנֵי הַשִּׁי"ת אֲךְ לְבֹא לִזֵּה אֹמֵר אֲנִי

השי"ת ואז יוכל להיות אדני שפתי הכתח ודיבור עולה לה' ואז אני תפלתי לך ה' ועי"ז נעשה עת רצון כדכתי' רצון ירחיו יעשה שהיראים עושים הרצון וזהו וידבר ה' אל משה במדבר סיני כי סיני נק' בחי' עמוה ושבירת לב לבני השי"ת עי"ז יכול הדם לקשר עלמו לה' וזהו במדבר כשמדבר בתות"כ. סיני יהי' בבחי' סיני כנ"ל וכן גם צעני עוה"ז כשאדם רוצה לעבוד בבחי' בכל דרכך דעהו בכל דברי עוה"ז להחיות חיות השי"ת המוסתר בכ"ד אזי הוא במדבר סיני באוהל מועד היינו כמו שבחות"כ לה' יכול להמשיך עליו קדושה כנ"ל כמ"כ עי"ז יכול להיות אוהל שכן באדם כי השי"ת ברא את העולם מאין ליש וכשאדם הוא צעמו בבחי' אין ומקשר עמו לה' אזי עי"ז יכול להיות מרכבה לקדושה וכשאדם הוא מרכבה לקדושה אז שאלו את ראש בני' יכול הוא לעלות כל בני' להשי"ת

אני כריך קודם לירא מהשי"ת היינו לקבל עליו עומ"ס ולידע כי מכה"כ ויטכחו בכל משלה ולראות בשכלות עמו ובגדלות השי"ת ואז עי"ז יכול לבוא לבחי' עוה"ז שיהי' לבו נשבר לבני השי"ת וזהו עקב עניה יראת ה' אומר אני כי כתי' ועשו לי מקדש ובכנתי בתוכם היינו כי יש רמ"ת מ"ע וכשאדם עושה מוה עי"ז הוא מתדבק בשי"ת ונעשה הוהו אבר מרכבה לקדושה ויחומר אני אעפ"י שעי"ש עשיות המוה עושה האבר מרכבה להקדושה העיקר היא היחשבה כי המושבה היא חש"ב — מ"ה ושה היא מקור הנשמה מקור הרוחני העיקר היא כשאדם מדבק מחשבתו ורעיונו להשי"ת אז עי"ז אותו האבר שעישה המוה נעשה מרכבה להקדושה כי עי"ש שמקשר מחשבתו בה' ממשיך עליו קדושה. וע"כ אומר אני בריך כ"א קידם עסק התורה והתכלה לקבל עליו עומ"ס יל"חית בשכלות עלמו ובגדלות השי"ת ולשבור לבו באמת לפני

ר"ח סיון

ביום הזה באו מדבר סיני אומר אני אלו קרבנו לפני ה' סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו סע אזי איין דיינו אין

ליל שבועות תרכ"א

פתח אומר אני כשאדם מדבק עלמו בשי"ת יכול לבוא לכל התורה כתיב המים תהי' עס ה' אלקיך בימי הסכרה

לריך אדם לתקן עלמו בכל המדות ובשבועות נעשה בחי' המים תהי' ואז הוא עס ה' אלקיך המועדים הם כנגד האבות כסח

כנגד אברהם ר"ה כנגד יחזק ושבעות
 כנגד יעקב וע"כ נקרא יעקב איש הם
 בחי' תמים ועל כן אז הוא קבלת התורה
 איתא ואהבת לרעך כמוך זה כלל כל
 התורה כולו ולכאורה זהו רק על
 מלות שבין אדם לחבירו אבל שאר מלות
 איך יכולים לבוא עי"ז אך הענין הוא כשארם
 מסתכל רק ברוחניות כי מכה"כ וברוחניות
 שורש נשמות אחד ומחזיר ומדבק עלמו אל
 השורש ממילא מקיים כל התורה כי בהשורש
 נכלל הכל :

ליל שבועות

אמר מאוד קשה לקיים כל התורה מע"פ
 שיש מי שאומר שאם האדם מקיים
 מזה אחת יולא כדוריש הגמרא על פסוק
 כערה פי' לבלי חוק אבל באמת בפשוט
 אינו כן כי האיך יוכל להיות כן הפשט
 אשר במלוא אחת יולא כי הלא יש כמה
 לאוין ואומר אני באם שמקיים האדם
 מלות ואהבת את ה' חלקיך באמת
 ומדבק על ידי זה באמת להקדוש ברוך הוא
 במלוא יולא כל התורה :

יום א' דשבועות תרכ"א

איתא בספרים ביציאת מצרים הי' יציאת
 הדעת מן הגלות היינו כי ענין הגלות
 הוא בחי' הסתרת חלקות שבמצרים הי'
 הסתר חלקות שלא נתגלה הנהגת חלקות
 והשגחה פרטיות בכל דבר ואח"כ ביציאת
 מצרים נתגלה וניכר השגחת השי"ת כי הוא
 משגיח בכל ומכה"כ וכ"כ המיד בפסח
 נתעורר הדעת והאמונה לדעת ולהכיר
 אמונת אומן השגחת חלקות והנהגתו בכל
 שהשי"ת הוליאנו ממלכים בניסים אמנם
 מע"פ שהאמונה נדבק בלב ישראל שהשי"ת
 הוא בורא שמים וארץ והכל הוא ממנו
 ית' מע"כ בהגיעם אל המדות ובהמדות
 יש עז"ר יבולים לפסח בהמדות ח"ו וקשה
 התגברות על הרע מאוד וע"כ בימי הספירה
 ריכין לתקן ולזכך המדות להיות סו"מ
 וע"כ ואח"כ בשבועות מגיע לבו מדבק
 וכי אפשר לו לאדם לדבק בו ית' אלא
 הדבק במדותיו מה הוא רחום ומנון היינו
 ע"י מה שמתקן המדות נמדבק להשי"ת דכתי'
 אוהבי ה' שגאו רע היינו שא"ל לו לאדם
 להיות אוהבי ה' אח"כ הוא שגאו רע דהיינו
 כשארם הוא נמאס אללו תענוגי עוה"ז עי"ז
 יכול להתקרב אל הקדושה וע"כ בימי
 הספירה שזכנו מדותי' והי' שגואים את
 הרע נעשו בשבועות אוהבי ה' וגדבקו
 בה' ית' בבחי' ואהם הדבקים בה'
 חלקיכם

ואהבת

ואהבת את ה' אלקיך זהו כלל גדול בתורה
 כי ע"י התדבקות בה' הוא בא
 לכל התורה אך בחי' האל שהיא בחי'
 אחדות לא ה' יכולין לישראל בחוץ במדריג'
 זו וע"כ הוכרחו לקבל התורה וע"י התורה
 יכולין להתקרב להשי"ת.

יום ב' דשבועות תרבי"א

נתינת התורה ביום הנו"ן לא ה' השבירה
 כי יום הראשון הוא בחי' אחדות רק כיון
 שה' ביום השני ואז הוא ב"ג מדות מק"ו
 וכו' בחי' ענפים ע"כ שלטה השבירה וע"כ
 אומר אני עתה אדם הלומד תורה לריך
 לקבל עליו עומ"ש שה' לו מורא שמים
 ואהבת ה' ואז יכול לדבק בהתורה.

הכל מודים בעלמא דבעין נמי לכס הענין
 הוא כי איתא שבשעת מ"ת אמרו
 מלאכי השרת תגה הודך על השמים אמר
 הקב"ה למשה שישוב להם תשובה
 השיב להם משה מה כתיב בתורה
 לא תגאף לא תגנוז כלום יש בכס כ"ז וע"כ
 שנתנת התורה לנו בא מלך גופניות בכדי
 שנעבוד בזה להשי"ת ע"כ בשבועות זמן מ"ה
 הוא בעין לכס לעבוד להשי"ת באכילה
 ושת"י בדברים גובי"ס

א'רתא בים נדמה להם כבחור ובסיני
 נדמה להם בזקן מלך רחמים
 הענין הוא כי הנער קודם שזדע לי מתיקות
 האורה ומזות אינו רואה לילך לבית הספר
 עד שנותנים לו איזה דבר אבל כשבא לבנים
 ומבין טעם מתיקות האורה ומזות אך
 שהקב"ה

פתח יש י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן
 מק"ו ומג"ש אומר אני י"ג בגמטרי'
 אחד בשבועות באו ישראל לאחדות כדכתיב
 יחיושים עלו בנ"י מארץ מלרים כי אז באו
 למעלה מן המדות לעולם התשובה לראות
 בכ"ד חיות חלקות ואחדותו כי מכה"כ וע"כ
 כתיב במעמד הר סיני נדמה להם כזקן
 כביכול כמו בזקן בטלין ממנו כל המדות
 כן נדמה להם השי"ת כי באמת אני ה' לא
 שיתי רק כיון שישראל היו אז באחדות
 למעלה מן המדות כ"כ כביכול נדמה להם
 אבל בקי"ס נדמה לרס כבחור איש מלחמה
 כי אז היו במדות ובמדות יש טו"ר זלע"ז
 ינדיק מט לכני רשע רק איזה גבור הכובש
 את ילדו ומהגבר על הרע לדבק בטוב כי
 נרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא
 הקב"ה עוזרו לא יכול לו ע"כ נדמה
 להם כבחור איש מלחמה לאשר עדיין הוא
 במלחמת המדות אבל בשבועות במעמד הר
 סיני באו למעלה מן המדות לשער האחדות
א"א משה הוסיף יום אחד מדעתו וכל
 להיות אף כי זאת ה' ג"כ בהשכחה
 השי"ת יש לומר אילו לא הוסיף יום א' והי'

בימי הספירה וה' מזכירם בצלמם טעם
מתיקות התורה והמלות ע"כ נדמה להם
כזקן מלא רחמים שרצונו וחכמו לעשות
רצון הצורא ולעסוק בתורה כי קוצ"ה
ואורייתא כללו חד וי"ג מדות גמטרי'
אחד

שהקצ"ה ואורייתא חד אינון. אז הוא
עובד להשי"ת בחפזו ורצונו כמ"כ ישראל
במזרים לא ה' יודעין עדיין שום מזל וט"ס
התורה ע"כ הולך השי"ת להראות להם
אותות ומוכחים וזהו ענין נדמה להם
בצחור. אבל במ"ת שה' מוכיחם עלמם

פרשת שלח

טובה להתדבק בן ובאם שהלדיק הנ"ל
לא ידבק מחשבתו נהלים"ע אזי חוזר
וניעור בהאנשים הכוסעים אליו הרע
שלהם וזהו סו"מ וע"ט היינו שהגדיק יסיר
א"ע מהרע בשלימות ואז וע"ט יעשה טובה
להתדבקים בו וזהו שלח לך אנשים פ"ש
לדעתך היינו במחשבתך היינו שמה צחר
י"צ אנשים לנשיאים על ישראל שה' לדיקים
אך שלח ה' לדיקים גימורים שלא נתבטל
מהם הרע לגמרי לכן המר הקצ"ה שלח
לדעתך אם הרינה שלח אם אתה יודע
שידבקו מחשבתם ליחשבתך אז שלח כי
צוודאי יאמרו כי טוב הארץ וכו' כי
יתבטל הרע שלהם בהטוב שלך ויהי'
כולו טוב. ומעתה אנו רואים שיהושע
וכלב דבקה מחשבתם למחשבתו של משה.
ונתבטל כח הרע שלהם בטובו של משה.
ואמרו טובה הארץ אבל העשרה מרגלים
לא עשו כן פוק חזו מה עלתה בידם.

שלח לך אנשים וכו' כרש"י לך לדעתך
אם תראה שלח ולכאורה הא הקצ"ה
אמר צפי' למשה שלח והאריך יתכן לשון
לדעתך אך האמת היא כי כתיב כו"מ
וע"ט. כי הענין מהנסיעה לדיקים היינו
כשארם בא אל ים"ע שלבו כבר חלל
בקרבו היינו שהרע כבר נתבטל אללו לגמרי
יהוא כולו טוב. ואז הרע של האדם המוסע
אללו נתבטל בטוב של הלדיק. ונתדבק
בהטוב שלו ומתקן כל מה שפגם אמנם
אם נוסע האיש לארצה לדיק שלא נתבטל
אללו הרע לגמרי אזי לא די שאין הלדיק
עושה לו טובה להאיש הזה רק שיוכל
להלמיח בו הרע יותר. מחמת שהרע של
האיש הזה חוזר וניעור אינם אך יוכל
כל העולם ליסע להלדיק יסוד עולם. והענה
לזה אשר הלדיק שלא נתבטל אללו הרע
לגמרי ידבק מחשבתו בהלים"ע לדיק האמיתי
ויתבטל הרע שלו בהטוב של הלים"ע ואז יעשה

פרשת שלח תרבי"א

אומר אזי ארץ ישראל נק' בחי' יראה כמחש"כ
ארץ ושמים וארץ היא בחי' יראה כדכתי'
ראשית

וידבר ה' אל משה לאמור שלח לך
אנשים ויתורו את ארץ כנען

ר'אשה חכמה יראת ה' ויש יראת העיגש
 יראה חילונית וארץ כנען נק' יראה רעה
 רטובה לאלקאה צי' ולריך האדם תמיד
 כשגא עליו יסורים חיו מיראה חילונית
 לראות שהי' באמונה היינו להאמין שאין
 צמים צריאה בעולם ואכ' בהקליכות שום
 כח לעשות מה אך צכח הקדושה מהשי"ת
 שחזקבליס כולם חיותם כי הוא משגיח
 בעליונים ובתחתונים ונותן כח בכל ועי"ז
 האמונה יכול לבוא ליראה עילאה ליראה
 ה' להתדבק בהשי"ת וזהו שאיתא בלדיקים
 מהפכים מרע לטוב כי ע"י שמשגיח בכל
 ענינים רק בחיות ה' שיש בו המקיימו
 עי"ז נדבק בהטוב כי השי"ת הוא מקור
 הטוב אבל הרשעים משגיחים רק בהגשם
 בהרע מכל עניני עוה"ז ועושים בהיפך
 מטוב רע. וזהו שלח לך אנשים ויתורו
 את ארץ כנען ויתורו היינו להסתכל לארץ
 כנען לבחי' יראה חילונית לחיות ה' שיש בו
 אשר לו הכח והממשלה. והכל בכחו ית'.
 וזהו וראיתם את הארץ מה הוא היינו צכח
 הגשמה בחי' מ"ה שיש בכ"ד כדאיתא חוזה
 שופה המאבד מה שניתנין לו מ"ה היא
 בחי' גשמה והאדם לריך לראות בהארציות
 הכ"ח מ"ה חיות הרוחניות מהגשמה שזהו
 מקיימו וזהו ענין בארץ ישראל קדמה
 קליפה לפני אבל ע"י האמונה שהטוב הוא

העיקר והקיום וכן בכל המדות באהבה
 ויראה ושאח מדות הבאים לאדם לריך
 להסתכל רק בחיות ה' שיש בו עי"ז נהדבק
 צ"ה ויכול לבוא עי"ז ליראה עילאה רק
 העיקר היא היראה מוקדם כדכתי' זה
 השער לה' נדיקים יבואו בו רק ציראה
 עילאה ח"א לאדם לעמוד תמיד בזה הבחי'
 ע"כ לריך האדם לירא את ה' עכ"פ יראת
 העונש ולראות בחיות ה' אעפ"י שהיא יראת
 העונש אעפ"כ בהסתכל מאין הוא
 המקור היראה עי"ז הוא מתדבק בה'.
 וזהו ענין המרגלים כשהי' רואין חזקתם
 לא הי' מסתכלין מאין הוא חיותם אך
 הסתכלו בהגשם בהרע כי הלדיק מאמין
 כי ואתה מחי' את כולם וכל החיות מכ"ד
 היא מה' ועי"ז הרע ממילא נופל. והמה
 הי' מסתכלין רק בהרע וזהו שאמרו כי
 חזק הוא ממנו ופרש"י אין צעה"כ יכול
 להוציא את כלי' משם כ"א הי' מסתכלין
 בחיו' הרוחניות בללה"ק המקיימין והי' מדבק'
 ברוחניות בה' והי' נשארים כולם מתים
 כי בלא זה המה אין ואפס אבל המה הי'
 רואין רק בהגשם הרע אמרו כי חזק הוא
 ממנו אבל האדם לריך להביט תמיד רק
 בחיות ה' שיש בכ"ד ויתורו את ארץ כנען
 וראיתם את הארץ מה הוא להביט בהארציות
 צכח הגשמה מ"ה המקיימו וזהו העיקר הכל

פרשה קרח תרבי"א

ויקח קרח בן יאהר בן קהת בן לוי ות"א
 ואהפלג קרח. אומר אני כתיב
 המשל ופחד עמו עושה שלום במרומיו
 ואיתא דא מיכאל וגבריאל והענין הוא
 אומר

אומר אני מיכאל מדה"ח מדת מים וגבריאל מדת השמד"ג והקב"ה עושה שלום במרומיו ונעשה שלום ביניהם ואחדות וכן הוא זה הענין בהיחדות כי המדות המה שונות זה מזה העיקר להאמין כי לך ה' הגדולה והגבורה והת"ת וכו' שהכל מושבע מהשי"ת וזה ק"ו ככ"ד ולריך לקבל עליו עומ"ש ואז ע"י המינה שרואה שהכל הוא ממנו ית' נעשה כעס ונתאחד הכל בו ית' כדכתיב הלה תוגדות ינחק בן אברהם היינו אע"פ שינחץ מד"ג ע"י אחדות בה' הוא בן אברהם מד"ח והכל אחד וכן אברהם הוליד את יצחק כי נעשה שלום ואחדות וכן הוא בחדש ים מדות שונות לכתיב נחגבר מדה חכמה נהרות רעות לעיני עוה"ז וכעמים שנחגבר מ"ז מדה ממדת היראה היינו כעס ושאר מדות והעלה לזה שהאדם כשרואה במהגבר עליו חכמה וזה יגביר לעניני בידת היראה במדת גבורה כדאיתא איזהו גבור הכובש את ילדו וכן ליראה יתצרך.

זרה להגבר עלמו במדת אהבה לראות גדלות הבו"ת למסור נפשו לה' והכל כדי לבטל עצמו להשי"ת ואז ע"י קבלת עומ"ש והתבטלות נעשה שלום ואחדות ביניהם כ"כ בהאדם נעשה ע"ז אחדות גמור ונתדבק בה' וזהו ויקח קרח ותרנוס אנקלוס ואתפלג היינו כי אהרן הכהן ה' מדה"ח וקרח ה' לוי מד"ג וקרח לא ראה לבטל עלמו אך ה' ראה להגבר במדתו ע"כ ואתפלג כי העיקר הוא האחדות וההתבטלות והוא לא ראה ע"כ הפליג ונפל למקום הקליפות והאדם לריך תמיד באיזה מדה שרואה שמתגבר בו ופגם בה לראות לעשות תשובה לכני השי"ת ולבטל הרע ולהתגבר בכל המדות אל השי"ת היינו ע"י אהבת השם לבטל מדות רעות ממדת היראה כעס וכיוצא בו וכן ע"י יראת השם לבטל כל אהבת זרות כדאיתא בטל רעוק מפני רעו ואז יכול לדבק בהשם יתצרך.

פרשה הקת שנת תרי"ז

נתקלקל הדבר וחזר להתערב טוב ברע וזה הבידור נחברר מעט מעט ע"י היסורין והגלות עד ביאת הגואל והנה זה הבידור הנעשה ע"י יסורים והגלות זהו בכלל וצפרט לריך כאו"א מישראל לעשות הבידור וזה ע"י אמונה מי יתן טהור מטמא לא אחד פי' שבידור טוב מרע הוא כשישראל לומד ומתפלל ועושה הכל לשם ה' ואמונה נקרא א' כמאמר בא חכוק והעמידן על גדיק

זאת תוקת ההורה. כתיב והאלקים עשה את החדש ישר כשברא הקב"ה את האדם ברח שיהי' נאחו בעץ החיים ואכל וחי לעולם שיהי' אך טוב בעולם ולא רע כלל. ורק כשחדש"ר אכל מטה"ד ונתערב טוב ברע וננטק לבידור ונתברר מעט מעט ע"י האבות וע"י גלות מרים עד שקבלו התורה וכססה זוהמתן וקבלו את התורה שהוא בחי' עה"ח ונתברר הרע מהטוב ואח"כ במעשה העגל

הוא א"ס וא"כ במה נחשב עבודתו שעבד
אז ובאמונה זו נוכל ממנו ההתנשאות ויכול
לעבוד להשי"ת בלי שום מ"ז וזהו נקרא
אמונה בסוף וזהו ענין פרה אדומה
שמטרת את הטמאים ומטמאת את הטמורים
וד"ל. והנה אמונה נקרא חוקה כי הוא
בלי טעם רק שמאמין. ושהי אמונות הללו
נקרא חוקות וע"י יכול האדם לברר רע
מטוב וזהו זאת חוקת התורה בזה יבוא
אבהן אל הקודש בזה חוקות פי' ע"י
האמונות הללו יבוא אל התורה שהוא
עיה"ח כמו שהי' בעת קבלת התורה בירור
טוב מרע ויהי' הנאולה ב"ב אב"ר

ולדיק באמונתו יחי' וזהו יש אמונה בראש
יש אמונה בסוף למי שידע והענין הוא
קך אמונה בראש היא כשאדם מתחיל
לכנס בעבודת השם לריך להאמין באמונה
שלימה שהשי"ת ברא כל העולמות ומלכותו
בכל משלה ולית אתר פנוי מיני' ובלתי
אמונה זו לא יוכל אדם ללכנס באמונה
השי"ת וזהו אמונה בראש. ואמונה בסוף
כשאדם עובד כבר את ה' בתורה ומע"ט
ולכעמים מופל ח"ו במחשבה איזהו התנשאות
שחושב שעבד כבר את ה' ועי"ז יכול
ח"ו ליפול מכל מדריגתו והרכוזה לזה הוא
אמונה שהשי"ת הוא א"ס וגם עבודתו

פרשה בלק

וכנגד הדיבור. יעסוק בתורה וכנגד
המחשבה יזכור לו יום המיתה מהו ענין יום
המיתה. היינו שהאדם יראה איך שהשי"ת
מחי' את כולם כדכת' ואתה מחי' את
כולם שהחיות מכ"ד היא מחיות ה'
המוכה בן ולהעלות הכל להשי"ת ואז ממילא
הרע מופל ממנו ונשאר מת ובטל בלי שום
חיות. וזהו עת אשר שלט האדם באדם
לרע לו היינו אדם בליעל באדם דקדושה
ובאמת כשהחיות דקדושה יתעלה למעלה
להשורש אזי הרע נשאר מת ובטל בל"ש
חיות וזהו לרע לו לאדם בליעל וכשאדם
מאמין בה' שהכל עד המדריגה התחתונה
הוא מהשי"ת אז יכול להגביר גם על
המחשבה אע"כ שהמחשבה קשה לבטלו.
אך מחשבה טובה הקב"ה מלככה למעשה.
היינו

יירא בלק בן לפור את כל אשר עשה ישראל
לאמורי. הענין היא כי זלעמ"ז
עשה אלקים וכמו שיש מחשבה דיבור מעשה
בקדושה כמ"כ יש מחדמ"ע בהיכך. היינו
מתחלה היצר מסית לעבור כי ה' במעשה
לילך אחר תאוות רעוב ודברים גשמיים.
ובאם אין האדם שומע לו לעבור על המעשה
חזי הוא מביטו לעבור עכ"פ על הדיבור
בלה"ר ורכילות ובאם אין שומע לו גם
לזה מסיתו עכ"כ במחשבה ובזהרורים
רעים והעלה לזה שהאדם ירחיק עצמו
מהרע ולדבק א"ע להשי"ת במחשבה דיבור
ומעשה. וזהו שאיתא בגמ' אס כגע בך
מנוול זה משכחו לבהמ"ד וא"ל יעסוק
בתורה וא"ל יזכור לו יום המיתה היינו
כנגד המעשה אמרו משכחו לבהמ"ד

עוב והי' הכל של משה מחמת שהוא הי'
לעומת משה וכעת יאמר ליעקב ולישראל
מה פעל אל ענין מלאכים הוא שנתבטלו
להשי"ת ומדריגות ישראל היא גבוה ממלאכים
אך מחמת שבעוה"ז רלון השי"ת שיהי'
הבחירה שבר ועונש ע"כ הם אינם מתבטלים
ונעשה שליחות עוה"ז ע"י מלאכים אבל
לעתיד כשיבוא משיח כעת יאמר ליעקב
ולשראל מה פעל אל מחמת שישראל גבוהים
הרבה ממלאכים ע"כ יהי' הנהגה לעתיד
ע"י ישראל שהם ג"כ יתבטלו כולם להשי"ת
והלדיק האמת יש ביכולתו גם היום
להתבטל להשי"ת ונעשה הנהגות העולם
ע"י גם היום

היינו שהשי"ת מלרץ מחשבות הלדיק עם
מעשה הבימונים ועי"ז יש בו כח לבטל הרע
וזהו וירא בלק בן נפור את כל אשר עשה
לישראל לאמורי היינו שהי' ישראל מתבטלין
את מעשה הרע וע"כ ויגר מואב ע"כ
שלחי אחר בלעם כי בלעם הי' מחשבה
לסט"א והם הי' המעשה כדכתי' וקסמים
בירם בכדי שיהיה בכחם להגביר על ישראל
מה עשה השי"ת היפך את הקללה לברכה
היינו כי בלעם הי' לעומת משה ומשה הי'
בחי' הדעת דקדושה. וישראל הי' המעשה
דקדושה ועי"כ היפך השי"ת את הרע לטוב
וגברו ישראל ונתבטלו הם וע"כ כתי' נבואת
בלעם בתורת משה מחמת שנתבטל ונעשה

פרשה ברך תרכ"ב

כי האדם לריך לגער ייזוחי כל מ"ו והתאוות
שים לו ואז זוכה לבחי' יוהל שיק בלדס וזהו
משכנותיך כי אז שוק בקרבך קדוש ישראל ואז
הנדיקים נקראו בחי' אלקים וזהו כ' לח נחש
ביעקב ולא קדם בישראל היינו שמצדדים
בחי' נחש וקדם שבסט"א ואז יאמר ונתן
ליעקב ולישראל מה כעל אל כי אז המה
מיש בחי' אלקים

אז יאמר כי כשהשי"ת משפיע טוב להאדם
אזי אם האדם נשבר לבו בקרב
ומתישב בדעהו שאינו ראוי לזה מלד מעשיו
אזי בודאי הטוב המגיע אליו הוא טוב גמור
אבל אם בביא אליו הטוב הוא מה אה גלבו
מה אז ידע כי הטוב הוא לנקמה ח"ו
ואינו לטוב גמור וזהו ביאור כעת יאמר
ליעקב

בֵּית יאמר ליעקב ולישראל מה פעל
אל כי יש כ"ח עתים כי האדם
לריך לעבוד להשי"ת בכל ה' מדות וכל
מדה כלולה מימין ומשמאל והם י"ד וזלע"ז
עשה אלקים י"ד בסט"א. ואם האדם
עובד להשי"ת. אזי ממשיך עליו טוב מ"ד
עתים לטובה. ובאם לאו אז הוא ח"ו
להיפך וזהו הפי' כעת יאמר ליעקב
אמירה הוא לשון המשכה כמו שבחר האדם
אם בחר להתדבק ב"ד עתים לטובה אזי
ממשיך עליו רחמים וחסד. וזה מה כעל
אל כמו שכתוב חסד אל כל היום ובאם
לאו ממשיך עליו ח"ו לרעה מבחי' אל
וזה כל היום ח"ו

מה טובו והבליך יעקב משכנות י ישראל

ליעקב מה פעל אל כי האדם לריך להבחין
 בצחי' מה פעל אל אם היא מבחי' חסד
 אל כל היום ואם ח"ו היא להיפך מבחי'
 אל זועם כל היום והבחניה לזה אם לבו
 אינו נשבר בקרבו בהגיע אליו הטוב אזי
 הטוב נמשך מבחי' גבורה בחי' שמאל. ואם
 לבו נשבר בקרבו אזי הטוב נמשך מבחי'
 ימין בחי' חסד כי בא עי"ז לתשובה גמורה.
וירא בלק בן לפור את כל אשר עשה
 ישראל לאמורי כתיב לא נחש
 ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב
 ולישראל מה כעל אל אומר אני כי איתא
 כמו שמשא' ה' בסטרא דקדושה כ"כ ה'
 בלעם להיכך דעת דקליכה מהט"א ומשרע"ה
 התקרב לעם בני ישראל בדעתו להתבטל
 לד' בכל מדותיהם להיות סו"מ ולעשות
 הטוב ואף כי דעת הוא למעלה בג' רישין
 אעפ"כ הוא נמשך להמדות לעשות בהאדם
 מה שעלה במחשבה להתקרב בכל לה'
 לעבוד בכל המדות רק להשי"ת כמ"ס
 דהע"ה לך ה' הגדו' והגבורה והת"ת והגלח
 וההוד כו' לך ה' הממלכה לעשות בכל
 המדות הטוב לה' וזהו כ"ח עתים שאמר
 שהע"ה י" - לעוב וי"ד להיפך ח"ו ובאם
 האדם עובד בכל עניני עוה"ז להשי"ת אז
 הוא ממשך הי"ד עתים הטובים כי זהו
 המדות כי בכל מדה יש ימין ושמאל הרי
 י"ד והכל תלוי בהאדם כשהוא עובד את
 ה' בהמדות הי"ד עתים לטובה וזהו אל
 תאמרו שהימים הראשונים היו טובים מאלה
 כי לא מחכמה שאע"ז היינו כי הוא תלוי
 ביד האדם כיון שהוא עושה כן הוא ממשך
 על עצמו כי כל עניני עוה"ז ה' הכל

בעבור עם בני ישראל כדכתיב בראשית
 ברא אלקים ואיתא בשביל ישראל שנקרא'
 ראשי' ויכול האדם להמשי' על עצמו בעשיותיו
 העתים וזהו כי לא נחש ביעקב כי כעה
 יאמר ליעקב ולישראל מה כעל אל כי עם
 בני ישראל יכולים להמשיך העת כמז'
 שרולים ועי' עשיית הטוב ממשכין הי"ד
 עתים והמה עושין העת וגם עכשיו ארי
 אומר בגלות כעת גמ"כ יאמר ליעקב כמ"ס
 יכול האדם להמשיך העת כרצונו וזה יי'
 רגון בלעם הרשע שהי' היפך ישה רד"י
 ע"ה ה' רוצה להפיל עם בני ישראל לדת
 הרע כמו שעושה אח"כ שהמשיכם לתא"י
 רעות בכדי להגביר הי"ד עתים ההכפיים
 ח"ו אך מחמת שמרע"ה ה' דעת הקדושה
 המשיכם להיות סו"מ ועי"ט ועי' שאדם כמ"ס
 בכל המדות לה' נמדבק לי"ד עתים הטיב
 וגם הי"ד ההפכיים יכול להפכם לטוב וכן
 אומר אני גם עכשיו בהג' שבועות מ"ד
 בתמוז שמתחילין אלו הימים אם יאמ'
 עם בני ישראל נעשה תשובה היכולת
 להפכם לטוב.

וירא בלק בן לפור את כל אשר עשה וכו'
 והוא יושב ממולי כרש"י לשון ברייתא
 מל' כי אמילס הגה ידוע כי זלעמו"ז טשה
 אלקים כמו שאדם יכול לעבוד את ה' ב'
 מדות כמ"כ יכול ח"ו לפגום בכל מדה ידע
 ולריך האדם להיות סו"מ. א"א כתי' זה
 השער לה' לדיקים יבואו בו היינו כשהאדם
 מקבל עליו עומ"ס ואמונת השי"ת וי"המז'
 בהשגחה פרטיות שהכל מה' מזה יכול לבוא
 ליראה ולהיות סו"מ. ואח"כ ועי"ט כתי'
 אוהבי ה' שגאו רע. א"א בתחלה כריך
 אדם

ואדם לראות שיה' לו אמונה בה' ושיה' לו
 עב' ב' יראה העונש כדכתי' ודע כי על כל
 אלה יביאך אלקים במשפט ובוה יכול לבוא
 אח"כ ליראה פנימיות יראה הרוממות ואז
 אזהבי ה' שנאו רע כי נתדבק בה' וענין
 ארץ ישראל היא ארץ ז' עומין כנגד הו'
 יודית . וא"ל לבוא לא"י עד שיכנע מקורם
 הו' מדות הרעות כדכתי' לא תחי' כל נשמה
 וזהו וירא בלק שראה שהנה מקושרים לה'
 באמונה וזיראה והכניעו הו' מדות . את
 כל אשר עשה ישראל לאחורי שהכניעו הו'
 מדות כנ"ל וזהו שאמר הכ' והוא יושב
 ממולי לשין כנגדו היינו להתנגדות כי זלע"ז
 עש"ל כדכתי' שויתי הוי' לנגדי תמיד כשארם
 מקשר עלמו להשי"ת אז לנגדי תמיד היינו
 שיכל להתגבר על הכנגד תמיד וישראל
 ה' אז מקושרים לה' . ע"כ אמר לנגדי .
 והנה כשהמה רואים אדם מקשר עלמו להשי"ת
 גשליכים בו מחשבות זרות כי העיקר מכ"ד
 היא המחשבה . היינו כשארם אוכל ושותה
 ופוסה עניני עוה"ז העיקר היא לקשר
 מחשבתו ברשי"ת ואז הקב"ה מלרף מחשבה
 למעשה היינו ע"י מחשבה טובה מלרף
 ומזקק גם המעשה והגם שהמעשה היא
 גשמיות . אכן ע"י המחשבה מדכתי' וזהו
 דליתא הלדיקים מהככים מדה"ד למדה"ר
 כי הלדיק עובר את השי"ת בבחי' בכל
 דרכך דעוהו ומקשר מחשבתו בכל עניני
 עוה"ז רק לה' ועי"ז תחברר ומזדקך הכל
 ונהפך לטוב כי הוא מסתכל בניה"ק . כתי'
 כי שמש ומגן ה' אלקים וכל עניני עוה"ז
 המה בחי' גמלוס כי הגשמיות היא גמלוס
 בחי' אלקים והגדיק הוא רואה רק החיות

והניה"ק . ועי"ז מהפכים מדה"ד למדה"ר
 ומהפך הרע לטוב כי ע"י הסתכלות בכל
 עניני עוה"ז רק בחיות ה' שיש בו לעבוד
 בבחי' בכל דרכך דעוהו יכול אח"כ לעבוד
 את ה' בחות"פ בלי פניות ומ"ז . אבל
 רשעים מהפכים מדה"ר למה"ד כי
 כל עניניהם רק בהגשמות ובתאוות רעות .
 ולכן גם החות"פ שלהם מלאים פניות ומ"ז
 ומהככים טוב לרע ולריך האדם לקשר
 מחשבתו להשי"ת בכל עניני עוה"ז ולהיות
 קרבן לה' וזה ענין מרע"ה ובלעס ה'
 זלעמ"ז ובלעס לנגד משה כי משה ה'
 בחי' דעת ישראל שקבלו התורה שהיא
 דעה חכמה לגפוך והנהיג את ישראל
 בבחי' דע את אלקי אביך בבחי' בכל דרכך
 דעוהו והככים אמונה בישראל לעבוד את
 ה' בלי פניות ובלעס ראה להשליך בהם
 פניות ומ"ז להשוך את הטוב לרע אבל
 האמת ויהפוך ה' את הקללה לברכה כי
 אהבך כו' כי משה קשרם באמת לה'
 ועבדו אותו בל"ש פניות ומ"ז ע"כ נתהפך
 מקללה לברכה שמהפכים מדה"ד למדה"ר
 כי לקחו רק הגלה"ק מהכלי . וזהו הנה
 העם היוצא ממזרים ויכם את עין הארץ
 היא הגשניות והארציות שעובדים לה' בבחי'
 בכל דרכך דעוהו וזהו יושב ממולי להכריתנו
 כי זלעמ"ז עשה אלקים .

בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל
 אל מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך
 ישראל כי כתי' אוהל שכן באדם אומר
 אני הא למצואר ברש"י וגם בגמ' שבי
 ישראל גדולים ממלאכים רק מפני שהם
 מעורבים טוב ורע הם למטה והקב"ה
 עושה

עושה שליחותו ע"י המלאכים ועושה המלאך מרכבה להשליחות אבל כשאדם מקדש ומטהר עצמו ומזכר בחי' הטוב אזי כל איבריו נעשו מרכבה לשכינה ועושה הקב"ה פעולתו ע"י הנדיקים ועי"ז יכולים הנדיקים מפעלות הקב"ה וזהו ולישראל מה כעל אל מזכרתו של אותו רשע ניכר מה ה' בלבד אומר אני האנשים הכשרים כשמהיתו הילזה"ר לתאוות עוה"ז יכולים לידע מזה איך לעבוד להש"ת. כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל כשהנדיק עובד לה' בבחי' בכל דרכך דעהו הוא למעלה מהמלאכים ואינו צריך לבוא להעת כי יש כ"ח עיתים י"ד לטובה וי"ד לרעה ולכל יש זמן וזהו משנה עתים ומחליף את הזמנים ומסדר את הכוכבים כי לכל והכל הוא בזמן כי כן ה' בשעת צריחות העולם. אבל הנדיק שעובד לה' במחשבה הוא למעלה מהזמן

כי במחשבה יכול לעשות לירופים אחרים. כי כשאדם חטא במעשה קשה לחקן. אבל כשפגם רק במחשבה אעפ"י שהמחשבה גבוה יותר אעפ"כ צנקל יכול לעשות לירופים אחרים מחודשים. וזהו כעת כמו העת הוא רק בעת ובזמן כמ"כ יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל כי כמ"כ יכול הנדיק כשמקשר עצמו בכ"ד במחשבתו רק לה' להמשיך הכלי למעלה מהעת כי הנדיק כזה ח"ל לבוא להעת.

בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל וכו' פרש"י דקאי על העמיד כו' ואומר אני דזה נאמר על הזמנים הללו כי הנדיקים הגדולים ביותר הם בדור הזה דוקא ואחיזה שלהם היא תחת כסה"כ ולפעמים נופל הנדיק ממדריגתו הוא נופל אל העולם המלאכים ושם שואלים אותו המלאכים מה פעל אל:

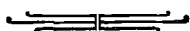
פרשה פנחס תרי"ט

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וכו' כתיב אני ה' לא שיתי כי אלל הש"ת אין שייך שום השתנות רק ההשתנות הוא מנד המקבלים היינו כשאדם עושה מלוא אחת הוא מעורר השפעת ע"כ ישראל כמ"ש דלון יריאיו יעשה. דלון הוא אחריות לנור. ואם ח"ו אדם עושה תשובה אך התשובה הוא מיראת העונש אזי מוכרח לבוא לידי יסורים אך אם התשובה הוא מיראת חטא שגשג לבו בקרב שחוריד הקדושה למקום הקליפה אין צריך לבוא לידי יסורים אחרים

עיקר התשובה הוא מיראת חטא כי העונש הוא רפואה למכתו והחטא הוא המכה ואין צריך לירא מהרפואה יותר מהמכה ואם אדם עושה תשובה מיראת חטא וגשג לבו בקרב שחוריד הקדושה כנ"ל אזי צטל ממנו היסורים ומחזיר השפעת על כל ישראל וזהו דכתיב עת אשר שלט האדם באדם לרע לו כי מוכרח לידי יסורים אבל אם עושה תשובה מיראת חטא אזי מחזיר הקדושה למקומה וצטל הרע ואז הוא שליט על האדם הצליעל לרע. וזהו השיב את

חמתי מעל בני ישראל כי כנחם הציא בלב בני ישראל תשובה מיראת חטא ולכן המתיק הדינים כי כש'אדם עובר עבירה ופוגם באיזה מדה וכנסק שורשו כשעושה תשובה אזי הוא מוקושר אל השירש וזהו השיב את חמתי כי המתיק את הדינים והשיבם לשרשם. בקנאו את קגלתי בתוכם כי הגזי' את הקדושה שהזכירו לתוך הקליכות והרע והחזירו למקומה ולא כליתי את בני ישראל

בקגלתי כי לא ילערכו לבוא לידי יסורים וזהו הענין הג' שבוטות שבין המלרים אומר אני כי מלרים הם בחי' דין מלר רע והוא גלות השכינה ואם האדם נשבר לבו בקרבנו ועושה תשובה כנ"ל צימים אליו אזי השיב את חמתי מעל בני ישראל ויכול להתמיק הדינים והמה נשברים ונחבטלים השי"ת יעזור לנו שישאל יעשו תשובה מיראת חטא ולא ילערכו לבוא לידי יסורים:

בין המצרים

שעי"ז יוכל להתקרב לעבודתו והכל היא טובה מאתו ית' כי משפיע לכ"א כפי מה שיועד בו שעי"ז יוכל לבוא לעבודתו ית' בנקל יותר לאחר צעוני ולאחד בעושר כמו שאיתא בהכרים שלפעמים לריכים לחתוך היד של החולה וזה רפואתו. וזהו כל מה דעבד רחמנא לטב עבד לרפואתו למען ייטיב לו להתקרב להשי"ת ואני תפלתי לך עת רלון. הענין הוא כי כפי' רלון יראיו יעשה אומר אני כשאדם הוא באמת יי"ש יירא מהשי"ת נעשה ע"ר ועי"ז יוכל לקבל מהשי"ת ע"י לינור דקדושה וזה עת לעשות לה' הברו תורתך. ואיתא בצוהר כשהכרו תורתך אז עת לעשות לה' אומר אני כי יש כ"ח עתים י"ד לטובה וי"ד להיפך. הענין היא כי יש זי"ן מדות דקדושה וכ"א כלול מחסדים וגבורות הרי י"ד וכמ"כ זלעמ"ז עשה אלקים ויש י"ד להיפך וכשאדם מקבל עליו עול מ"ש ומגב' כל מדותיו לה' הוא מקבל מ"ד עתים

הטובים

העולם אומרים בשם הדיקים שהכ"א ימים מו"ז בתמוז עד ט' באב הם כנגד י"א ימים מיוה"כ עד שמחת תורה כתי' ידע מה בחשוכא ונהורא עמי' שריא אומר אני אשר מה שאללנו נדמה לחושך אבל למעלה היא אור וכשהשי"ת יעזור לנו במהרה אגחנו ג"כ נבין הטוב. אבל השי"ת ידע מה בחשוכא גם עתה רואה הטוב. אומר אני שהימים האלו יותר גבוהים מכל ימים טובים כי כל יו"ט היא זכר ליניאת מלרים אבל ימים האלו כשיעזור לנו השי"ת יהי' זכר לגאולה האחרונה והשי"ת רואה עתה האור שבתוך החושך. כל מה דעבד רחמנא לטב עבד אומר אני כל הציבות מהשי"ת הוא למען ייטיב האדם בדרכי השי"ת וזהו לטב עבד כי זה עיקר הטובה להתקרב לעבודתו ית' אומר אני פעמים שהאדם עובד ה' ומתקרב להצורח ית' בכל מדותיו וכעמים שהאדם כוגם ח"ו ומאכרח להציא עלי' יסורים כדי

עליו כי איהא שכל יום יורדן דינים
מלמעלה וזאת ישראל ח"ו אינם מרגיש
אזי באו עליהן וזהו אל זועם בכל יום
וכשעושין תשובה אז חסד אל על היום
לישראל והזעם להם כי הקיום מהקליכות
הוא רק מהקדושה ואם ח"ו גורמים להתלבש
השכע דקדושה דרך שם אז יש להם קיום
אבל אם ישראל עובדים בכל מדותיהם אז
מגביהים הקדושה והן מתבטלין ויהי בקראו
את קנאתי בתוכם שהדינים נובלים עליהם
ולא כליתי את בני ומדבק להם רע לביב
וזהו בטל רונק מכני רלנו כדי שיבטל רין
אחרים מכני רונק כי לרין האדם לבטל
מומני כל עיני טוה"ז ולידע שכלכותו בכל
משלה ולעבדו בכל מדותיו ואז הוא מבטל
רין אחרים היינו הקליכות כי הם קליכה
לכרי כ"ז שהפרי מהלבש בתוכה אבל אם
הוא עושה רלון הבורא ומבדר הטיב מהדע
אז מתבטל הקליפה ונקבל מהקדושה עלמו

המובים וזאת ח"ו הוא כונס הוא גורם
להוריד השכע דקדושה ל"ד הם כך ולרין
האדם הישראלי לחשוב ולשבור מלכו כל
תאוות עיה"ז ולעשות רלון הבז"ה ואז
רלון יראיו יעשה ונעשה ע"ר ומקבל מלמד
דקדושה מ"ד עתים המובים וזהו בטל
רונק מפני רלנו כי לרין האדם לבטל
מומני כל תאוות העוה"ז ולעשות אך רלנו
ית' ואז הוא עושה ע"ר ויכול לקבל כל
טוב מהשפעת דקדושה וזהו כנחם בן אלעזר
בן אהרן הכהן השיב את חזיתי מעל בני
ישראל בקראו את קנאתי בתוכם חומר
אני ע"י שפנחם ה' מוסר נכשו על קדושת
שמו ית' עי"ז ה' בכחו לבטל הדינים מעל
בני ישראל ולהפוך להם מהרע לטוב וזהו
השיב את חמתי מעל בני ישראל בקראו
את קנאתי בתוכם ע"י מס"נ בתוכם
ולא כליתי את בני ישראל ה' מבטל
מהם הדינים אבל נכלו על הקליכות

פרשה במדות תרי"ד

העיקר היא באדם הדיבור והיא חיות
וחיות כל אצרי' שלו למשל האותיות דתש
המה חיות של הראש וכן האצרי' כמו
שהם נקראים ע"י הדיבור ככ"ב אותיות
התורה וזהו חיותן כי מה שנקראים האצרי'
בלשונות אחרים הם מושאלין אבל השמות
הנקראים ע"י כ"ב אותיות התורה וזהו חיותן
וזהו העיקר היא הדיבור וע"י הדיבור יכול
הוא לקשר עלמו וזהו לשרשו להבז"ה
היינו ע"י דיבורו בתות"פ לשם ה' וזהו

וידבר משה אל ראשי המטות לבני
ישראל זה הדבר אשר לזה ה'
לאמר איש כי ידור נדר לאסור איסר על
נפשו לא יחל דברו ככל היולא מפיו יעשה
כל הנביאים נהגו ככה מוסף עליהם
משה שנתנבא בזה הדבר הנה כת' ויהי
האדם לנפש ח' ותרגומו לרוח ממללא
ההכרש שיש בין האדם לבהמה. היא בחי'
הדיבור כי כמו שיש באדם רי"ח אברים
כן יש גנפם רג"ח אברים רוחנים כי הנה

ומותר אדם מן הבהמה אין ע"י הדיבור לקשר עלמו להשי"ת. אם אמנם שגם בבהמה יש חיות הקודש. בנפש הבהמיות בחי' ואתה מחי' את כולם ומלכותו בכל משלה. ואם יסתלק החיות הקודש מכ"ד יהי' כלא ואפס. עכ"ל לא יוכלו כל הנבראים לקשר א"ע לשרשן כ"א האדם המדבר ע"י דיבורו בחות"פ כראוי וכנכון. והנה כשהאדם מקדש ומטהר דיבורו ומקשר עלמו להשי"ת בדיבורו יכול לעשות רושם בדיבורו ומאמרו של הקב"ה כביכול זה לגבי שאר הנביאים אבל משה מוסיף עליהם שמודקך חומרו מאד ולא הי' שום מסך המבדיל בינו לבין השי"ת ושכינה הי' מדברת מתוך גרונו. כל מה שדיבר משה הי' בי' בעלמו דיבורו של הקב"ה. וזהו וידבר משה זה הדבר אשר לוה הי' היינו שכל דיבורו של משה הי' הדיבור עלמו של הקב"ה ככ"ל אכן כל הנ"ל היא מדרגת הדיקים והנביאים אבל

אדם שמקבל ע"ע לאסור איסור על נפשו מל' איסורי לבן עירה היינו להתקשר עלמו אל השי"ת לריך לראות שלא יחל דברו היינו שלא לעשות דיבורו חולין במ"ז ובפניות ח"ו כי זלעמ"ז עשה אלקים. וכאשר אינו מקדש עלמו בדיבורו בלתי לה' לבדו אינו יכול להתקשר ע"י הסט"א. וזהו לא יחל דברו כי ע"י שמקשר דיבורו בהסט"א אינו הוא גרוע מבהמה שאין לה דיבור כי גם במחשבה יש בו בחי' דיבור כי המחשבה היא רצון ושוב פושט צורה ולבש צורה והכל ע"י אותיות בחי' דיבור שבמחשבה ולכן הא' בהא חלי' כשמקדש מחשבתו אינו יש לו דיבורים ממש ג"כ בחורה וכשמקדש דיבורו גם המחשבה טהורה כי הכל אחד בחי' הדיבור ממש היא מבחי' הדיבור שבמחשבה ומי שאינו יכול לעשות אפי' זה עכ"פ יראה שכל היוצא מפיו יעשה :

פרשה במדות תרי"ב

אלקים בגמטרי' הטבע כתיב בראשית ברא אלקים היינו השי"ת ברא העולם והכלי בכדי שעי"ז יהי' באפשרי למקבלים לקבל חיותם ושפעם מאתו ית' כי באמת לגבי השי"ת כתיב אני הי' לא שניתי אך השינוי הוא ע"י המקבלים ובא"זה אופן שהמקבל הוא כך מוכרח השפע להתלבש עד מקומי וכמו שהלבוש משתנה באופן ההתרחקות כ"כ גם החיות הבחימיות ג"כ נשתנה בהשתלשלות כי א"א לקבל אלא

וידבר משה אל ראשי המדות לבני ישראל זה הדבר אשר לוה הי' איש כי ידור נדר לאסור איסור על נכשו לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה פירש"י משה נתנבא בכה וכל הנביאים נתנבאו בכה מוסיף עליהם משה שנתנבא בזה הדבר אומר אני כתיב שמש ומגן הי' אלקים כמו שאי אפשר להסיר כל בשמש אלא ע"י הלל המלאים כך אי אפשר לקבל מאור הרחמים ובחי' הי' אך ע"י המגן והעלמוס בחי' אלקים

וע"י הכלי ע"כ לריך אדם לירא מהשי"ת
 וא"א לבוא ליראה אך ע"י אמונה היינו
 להאמין כי מכה"כ וכל כעל ה' למענהו
 והכל הוא מהשי"ת ועי"ז נשבר לבו והוא
 בעלמנו בשפלות עי"ז יוכל לבוא ליראה ה'
 והיראה הוא הכלי שעי"ז יש ביכולתו לקבל
 שבע והיות מאת השי"ת והיו ראשית
 חכמה יראת ה' היינו שהעיקר הוא קודם
 היראה אך א"א אך ע"י אמונה בשי"ת
 בדכתיב ואתה מחי את כולם שכל החיות
 חכ"ד הכל הוא ממנו ית' ולשבור לבו לפני
 השי"ת אז הוא בא ליראה ואע"פ שיראה
 הוא בחי' רלוא ושוב אע"פ כן ע"י היראה
 הוא מתקרב להשי"ת מחמת שנשבר לבו
 וירא מה' עי"ז נעשה כלי לקבל שפע
 וחיות וברכה מה' והיו אין כלי מחזיק
 ברכה אלא השלים היינו ע"י השלימות עי"ז
 יוכל להתקרב לה' לקבל חיותו ועיקר חיותו
 הוא השלימות והיו כל הנביאים נתגבאו
 בכה מוסיף עליהם משה שנתגבא בזה הדבר
 היינו כל הנביאים היו ממשיכים השפע
 לישראל ע"י מדת כה היינו כה הצרכו את
 צנ"י מדת כה הוא יראה היינו ע"י זבחי
 אלקים רוח נשברה שהיו משברים לבס
 להשי"ת וע"י היראה נעשה כלי והיו
 ממשיכים שפע לבנ"י ע"י מדת כ"ה ע"י
 הכלי אבל משה נתגבא בזה הדבר היינו
 כי לגבי משה איתא אין יראה לגבי משה
 מילתא זוטרתא הוא היינו כל היראות ה'
 לגבי משה דבר קטן כי משה ה' לו יראה
 עלאה ונהבטל להשי"ת בדכתיב וגחמו מ"ה
 להשי"ת :

פרישה מסעי

בתכלית האמת. אז הוא בתכלית הריהוק כי עבודה כזו לא שייך לאדם רק למלאך שהיא צבחי' עומד והגה נריך להצין כשנריך האדם לעבוד בכל יום עבודה חדשה ולבוא בכל פעם למדריג' היותר גדולה ואיך אפשר זאת הלא אמרו חז"ל כל הגדול מחבירו יגדלו ממנו. ו"כ כשרולה לעלות למעלה ממדריגתו. אזי יש לו התגברות ה"ר יותר ויותר ואיך יכול לעמוד בגדו אך דהנה איסא בגמ' בכל יום ילכו ש"א מהגבר עלי' ולאמלא הקב"ה עוזרו לא ה' יכול לו ומהיכן ללקח העזר לו שיוכל לעמוד בגדו ע"י שחדש משבר חומרו לפני השי"ת ועושה תשובה באמת. ובצ"ע כת' שובה ישראל עד ה' אליך ובכח השיבות ותורתו מגיע עד מקור מחלב הנשמות ובא לשרשן ועי"ז יכול להמשיך לו משרשו כינור לעזר שיוכל לעמוד נגד התגברות היצר ושיכול לילך ממדריג' למדריג' היותר גבוה בכדי אשר ילא מאמ"ל צחי' מלר"ים ביד משה ואהרן ע"י התגברות הדיקים ואם תאמר וכי אפשר לעלות למדריגה היותר גבוה הא כל הגדול מחבירו כנ"ל ואיך אפשר לעמוד בגדו לזה דמוה ההו"ק בפ' ויכתוב משה את מולאיהם למכשיהם. מולאיהם פי' מקור מולא מחלב הנשמות משם יוכל להמשיך כינור ועזר למכשיהם שיהי' צבחי' מסעי נגסוע ממדריגה למדריגה.

א"ל מסעי צ"י אשר ילאו מאמ"ל וכו' ויכתוב משה את מולאיהם למכשיהם כת' ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה אדם נק' מהלך ומלאך נק' עומד מפני מה נק' אדם מהלך מכני שמשבר חומרו ומכניע כל הנודות וכל התאוות לכני הקב"ה ומעלה את החומר לגורם ע"כ נק' מהלך. אבל אם ח"ו אין מכניע את תאוותו לפני השי"ת אז מוריד הגורם לחומר וזהו מי יודע רוח האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת למטה להארץ הייני כשרוח אדם בו ומשבר חומרו וכל תאוותיו לכני השי"ת אז עולה היא למעלה היינו שמעלה החומר לגורם. אבל ורוח הבהמה ככאדם הולך אחר רוח הבהמה שלו ואינו מכניע כל תאוותיו לפני השי"ת אזי יורדת למטה לארץ היינו שמהכך הגורם לחומר ח"ו וזהו לדיקים מהככים כנ"ל ורשעים כנ"ל ויש להצין איך לריך האדם להתנהג בעבודתו ולהיות צבחי' מהלך והעומד להתפלל לפני השי"ת לריך לידע שהיא עבודה חדשה שלא עבד מאתמול ולריך לראות שבכל יום ויום יהי' מוסף על עבודתו. אבל אם האדם אפי' אז כשעוסק בתות"פ אינו נותן לבו להשיג יותר מתחת שגדמה לו שהוא בגדר האמת בעבודתו כי אילו הי' יודע שלא השיג עדיין לתכלית האמת הי' נותן לבו שישג בכל יום עבודה חדשה גבוה מזה שעבד עד עתה רק משום שגדמה לו שהוא

פרשה מסעי חרי"ב

אלה מסעי בני אשר יאלו ממזרים
 לנבואתם ביד משה ואהרן ויכתוב
 משה את מולאיהם למסעיהם על פי ה'
 ואלה מסעיהם למולאיהם כתיב ונתתי לך
 מהלכים בין העומדים האלה אומר אני
 גדיקים נקראים מהלכים ומלכים נק'
 עומדים כדכתיב ושרפים עומדים הטעם
 כי באדם יש נר"נ והנשמה הוא הגר"ק
 חלע"ז עשה אלקים ויש באדם ג"כ נפש
 הבהמיות כי האדם הוא בעל בחירה
 וכמו שהנדיק שעבוד לה' עושה מחומר
 צורה כ"כ האדם ההולך ח"ו אחר תאוותיו
 עושה מזמרה חומר ואז ותשלך אמת ארלה
 וזהו מי יודע רוח בני אדם העולה היא
 למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה
 לארץ היינו העובד להש"ת ומגביר המיז
 הוא עושה מחומר צורה אבל כשהולך אחר
 נפש הבהמיות אז הוא מגביר את הרע
 ופ"ה מזמרה חומר ע"כ מוכרח האדם
 להיות מהלך היינו לעבוד את ה' בכל פעם
 יותר ויותר ולהגביר הטוב כדי להתקרב
 להש"ת אך לריך האדם לראות שלא יעלה
 למעלה ממדרגתו ומטעם כי כל הגדול
 מתבזר ילכו גדול ממנו ואיתא בכל יום
 ילכו של אדם מתגבר עליו ואלמלא הקב"ה
 עוזרו לא יכול לו ע"כ באם האדם הולך
 למעלה ממדרגתו אז הלעייית ג"כ מתגדל
 ובכל יום ילכו של אדם מתגבר עליו יכול
 להיות ח"ו התגברות הרע אך האדם לריך
 להיות הולך ממדרגה למדרגה ולהיות
 בעיניו בשכלות היינו לדע שהכל הוא מה'

כי אלמלא עוזרו לא יכול לי ע"כ האדם נק'
 הולך אבל מלאך אינו לריך לכל זה י"כ נק'
 עומד חבל אדם שהוא עומד היינו שחזמה
 בדעתו שהוא כבר עצד לה' והוא באמת אז
 אדרבה רחוק הוא מהאמת ופול ממנו הכל
 אך לריך אדם להיות בשפלות ולראות תמיד
 איך שהוא רחוק מהאמת ועדיין לא התחיל
 כלל לעבוד את ה' ולהלך בכל פעם
 בעבודת ה' ולהיות כל רגליו להתקרב לה'
 אז יכול לדיק עלמו בה' והרולה לדיק
 עלמו בהש"ת הוא שובה ישראל עד ה'
 אלקים היינו כשאדם שב בתשובה שלימה
 להש"ת ומאמין כי מכה"כ ואתה מחי' את
 כולם היינו שהכל הוא מהש"ת ולסור מהרע
 אז ע"י התשיבה יוכל לבוא ברגע אחד
 אל השורש מטעם כי חלק ה' עמו ואז ע"י
 שזקק עלמו בהשורש יכול להמשיך ישורשו
 לעבוד לה' להתקרב לשמו וזהו ויסעו ויחיו
 היינו לראות בכל יום שאתמול לא התחיל
 לעבוד לה' כלל וזהו אלה מסעי בני אשר
 יאלו מארץ מזרים ביד משה ואהרן היינו
 שיאלו ממזל הרע והלכו בכל פעם להתקרב
 לה' ע"י שהי' להם אמונה בה' ובמשה
 ואהרן כדאיתא בספרים וזהו ויכתוב משה
 את מולאיהם למסעיהם עפ"י ה' היינו
 משה ה' מקשר אותם עפ"י התורה לה'
 בשרשן כדכתיב שובה ישראל עד ה' אלקים
 כי יעקב חבל נתלתו קוב"ה ואורייתא
 וישראל חד אינון ועי"ז היו הלכו ונסעו
 מהרע והתקרבו לה' וזהו אלה מסעיהם
 למולאיהם כי עיקרי העבודה והילוך לריך
 להיות

שעובד אדם וזהו ויכתוב משה את מולאיהם למסעיהם עפ"י ה' היינו שה' מושיע להם אור ישר מהשי"ת ואלה מסעיהם למולאיהם היינו אור חוזר שלריך אדם לעשות אתהערדל"ת בדרי להתקרב לבוא להשורש לה' ואתם הדבקים בה' אלקכם חיים כולכם היום

להיות בדרי להתקרב להשי"ת לשורשן ויכתוב משה את מולאיהם למסעיהם עפ"י ה' היינו כי יש אור ישר ואור חוזר אור ישר הוא האור שבא לאדם ע"י התורה אתהערדל"ת שבבה זה ה' בכח אדם לעשות אתהערדל"ת להתקרב לה' ואור חוזר הוא אתהערדל"ת

פרשה דברים

ונודע לו שהכל היא מהשי"ת אינו לריך לבוא ליסורים וזהו אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברע אבל אם אין לו אפי' יראת העונש הוא מוכרח לבוא לידי יסורים ח"ו לכי שהוא מכניס כח להסע"א ח"ו כי ממנו לא תכל הרעות וגם היסורים הם לעובתו כדי שישוב לה' כמש"כ עובד תוכחת מגלה מאהבה מסתרת מה עובד תוכחת מגלה כשיש בה אהבה מסתרת כדי שישיג על עצמו וישיב וכשישיב הוא יקר בעיני הקב"ה. כדאיתא במקום שבע"ת עומדים וכו' והמשל כשעשיר מרויח אינו שמח כ"כ כמו העני שמרויח. כמ"כ הלדיק אע"פ שעובד להשי"ת תמיד אינו חשוב בעיניו כ"כ כמו הרשע ששב מרשעתו וזהו אלה הדברים אשר דבר משה במדבר בערבה היינו באותן הי"ן ומוות שחטאו והי' מכניסין הדיבורים והחיות בראשונה במקום הרע וזה שפרש"י לפי שהם דברי תוכחות היינו שהי' מכניסין הדיבורים למקום הרע כנ"ל ועי"ז באו לידי תוכחה ויסורים ח"ו היום בתשעה ימים שבין ר"ח אלול לט' באב שחטאו ואז הי' מכניסין הדיבורים למקום הרע ח"ו והי'

אלה הדברים וכו' פרש"י לכי שהן דברי תוכחות כתי' בדבר ה' שמים נעשו הש"ת צרא כל הדברים ע"י הדיבור היינו אותיות התורה וכל הדברים אומרים שירה לפני השי"ת. כמש"כ שמש בגבעון דום וע"י השירה הם מקושרים לשורשם בעולם העשי' הגם שבעולם העשי' הכל בגשמיות וכמו דאיתא שאין לך עשב מלמטה שאין לו מזל ייגעלה. והוא המולך שאומר שירה בעדו והכל נצרא בשביל האדם. כשעושה רצונו ית' וכל העולם כלו לא נצרא אלא לזוהי לזה וביכולת האדם לעלות הכל לשרשו כדכתי' ויהי האדם לנפש ח' ותרגומו לרוח ממללא כדאיתא אסור להאדם להמות מעוה"ז בלא ברכה כשאדם מברך על כ"ד ואינו אוכל למלחמה תאוותו רק הכל בשביל השי"ת וע"י הדברים והברכה יכול לעלות כ"ד לשרשו. וח"ו להיפך הוא מכניס חלילה החיות למקום הרע והקליפות ח"ו. כתי' אשרי אדם מפחד המיד ומקשה לבו יפול ברע. לריך האדם לירא מהשי"ת כמש"כ ראשית חכמה יראת ה' ויראת העונש היא מדריגה התחתונה ועכ"ז כשירא האדם לחטוא

ה' מוכרחים לבוא לידי הוכחה מגולה ויהוה ה' ג"כ לטובה שיש בה אהבה מסותרת כן שידע בזה שהש"ת רוצה שישירי שם מים הנ"ל יכול האדם לשוב לכך

הם נגד ימים מיוזים והש"ת יעזור שיהגלה האהבה נוסותרת שהוא עתה בצחי' ואנכי הסתר הש"ת יעזור שיתראה ההתגלות והישועה.

פרשה ואתחנן תרבי"א

ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר כירש"י אע"כ שיש להם לנדיקים לתלות בייטתיהם הטובים אעפ"כ אינם מוצקים אלא יתגת חנם אומר אני כתיב ואני זכנתי לך ה' עת רצין כשהנדיקים מהפגלים עושים עת רצון כמ"ש רמ"ן יראיו יעשה ורמ"ן הוא למור הליכות השכב מלמעלה והשכב מלמעלה הוא רק ע"י מעשה התחתונים. והנה יש כ"ח עתים י"ד לטובה וי"ד להיכך הגה י"ד לטובה אומר אני כי הנה ' מי הבנין 'ז' מחבר ורמ"ן מגבורה כי כל מדה כלול מחסד וגבורה וכשישראל עובדים את הש"ת באמת מומשיכים השפיע לי"ד עתים לטובה ואם לאו להיכך ח"ו כחומר רשעים מהככים כו' והנה כל מה שאדם עושה אכ' בעבודת הש"ת הכל בכח ועזרת ה' כחומר בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו ולאמלא הקב"ה עיזרו בו' והשכר הוא רק בעד הבחירה שניתן באדם לבחור בטוב או ברע לכן הדבר הוא רק כמתנת חנם. וזהו ואתחנן כו' פירש"י אינם מוצקים אלא מתנה חנם כי יודעים שהכל הוא מה' ולכן אפי' שהי' גבוה מכל העולמות כאומרו ונחמו מה ג"כ לא בקש מהקב"ה אלא מ"ח ויהוה אומרו

בעת ההוא שהי' השפיע בי"ד עתים הטובים אתה החלות להראות את עבדך את גדלך ואת ירך החזקה המה היי"ן מדות מרחי"ב וגבורה כי כל מה שהאדם מושך השכבה לי"ד מדות עתים העיבים הוא ג"כ מירדת חנם כי כל עבודת האדם הוא מעזר וכיוע הקב"ה כחומר מי הקדימני ואשלם ומי שם כה לאדם וכדכתיב ואתה מחי' את כולם ורק העיקר מהאדם הוא לבחור בטוב וא"ל לבחור בטוב רק ע"י היראה כדכתיב שמש ומגן ה' אלקים שהוא יראה למאס בחי' דין ואם האדם עושה מלות ומע"ט בלא יראה אינו כלום ואיך יכול לבוא לידי יראה הוא רק ע"י אמונה שיאמין בה' ובהשגחה כרמיות ככ"ד עי"ז יוכל לבוא לידי יראה ה' באמת ולריך שלא יתגאה אדם ח"ו בעבודתו כי הכל הוא מעזר וכיוע הש"ת כי אלמלא וכנ"ל ואם ח"ו עובר עבירה ועושה תשובה בלב ירוח נשמה כדכתיב וצחי אלקים רוח נשמה משיב הכל לשרשו וההשפעה הולכת אל הקדושה איכן אם האדם אחר התשובה מתגאה ח"ו אז הולכת השכב להחלימים ח"ו וזהו ה' אלקים אתה החליה להראות את עבדך כי משרע"ה שנאמר בו לא קם

להתפלל או ללמוד גם תכלהו וזריתו מלא
מן חיצון מ"ז וע"כ חסידים הראשונים היו
יושבים שעה אחת קודם התכלה ויתפללין
כדי שיכוונו את לבם לאביהם שבשמים היינו
שיקבלו מקודם עומ"ש כדי שיבואו אח"כ
להתכלל כהוגן לפני ה' וזהו ואל יבוא בכל
עת אל הקידש היינו אם אדם מחשב מ"ז
אל יבוא אז אל הקודש זאת הוא בתי ירחה
שבחס מקבל עליו מקודם יראה ה' ועומ"ש
ואז יבוא אל הקודש להיות"כ וזהו והשתכן
אל ה' בעת ההוא לחתיר העת ההנוגה
להתכלל בקבלתו עליו עומ"ש ובנקות
עלמו וקודם מכל סוג ונו"ז ותשאר מחשבתו
דבוקה בהש"ת

ואתרחנן ה' בעת ההוא לאמר בירש"י
חין חנין זכ"נו אלא לשון חס
אע"פ שיש להם לגדיקים לחלות במעשיהם
הטובים אינם יבקשים אלא מתנת חס.
לרץ להבין מהו לשון לחלות דממשע מספק
כדאיתא הילין כל שז רק האמת הוא
דהלדיק נרץ לדרקק בעבודתו ולחבש לעליו
דרך לראות בכל כעס בכל המצוות הנשכחים
לו מאת הש"ת הוא רק רחמי הש"ת
עליו כי מלד הדין עפ"י מעשיו לא מניע
לו עדיין שום שכר וטובה וזהו שחז"ל
גדיקים מהבכין מדה"ד למדה"ר כי הלדיקים
אע"פ שמגיע להם הטובות מלד מעשיהם
הטובים עפ"י דינא הם מהבכין הדין הזה
לרחמים ואומרים שיהו רחמי הו"ק ב"ה
כי הוא רחמים ומלא רחמים על ברייתו
ועליו ג"כ חבל עפ"י מעשיו מלד הדין לא
מניע לו שום טובה אבל אלל רשעים הוא
להיפך כשמגיע להם טובות היקוד ב"ה
בה ומת

כמשה שה' עניו מכל האדם באמת וכן
אמר אתה החלות להראות ובג"ל כי ידע
שהכל הוא מעורר הש"ת ומכחו הש"ת יעזריו
לשוב באמת ולהיות דבוק בו כדכתיב ואתם
הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום
ואתרחנן אל ה' בעת ההוא לאמר אתה
החלות להראות וכו' ועמדו
המפרשים על חזיה העת קאי עת ההוא
הנה כתיב ואני תפלתי לך ה' עת רלון
אימתי עת רלון כשהנדיק מתכלל כי תכלה
הוא מלשון למיד כתיב כי כשהלדיק רוחה
שהוא אז דבוק בהש"ת ויכול להתכלל כהוגן
סימן הוא שהוא עת רלון וזהו אחרם בגי'רא
אם תכלתו שגורה כזי בידוע שהיא מקובלת
כי הנה יש דביקות במחשבה ויש דביקות
הבא לידי דיבור ואז הוא סימן שהוא ע"ר
וזהו ואתרחנן אל ה' בעת ההוא לאמר בחזיה
עת אתה החלות להראות את עבדך היינו
כשאני דבוק בהש"ת כי אז הוא סימן שהוא
ע"ר אך מני יוכל לבוא לדביקות כמשרע"ה
ואף אם בא לדביקות לרץ לדעת שהכל
הוא בכה הבו"ת יזהו אתה החלות
להראות את עבדך שלרץ לדעת כי הכל
הוא מהבו"ת אמר.

ואתרחנן אל ה' בעת ההוא לאמר כתיב
ואל יבוא בכל עת אל הקודש
כ"א בזאת יבוא אהבן אל הקודש דהנה
לרץ אים הישראלי קודם שעומד להתפלל
או ללמוד ליישב עלמו היטב ולחשוב גודל
עביותו ושלמותו ואיך עומד להתפלל או ללמוד
לפני מולך הש"ת אשר מכה"כ ויקבל עליו
עומ"ש באמת דאם אינו מיישב עלמו באמת
קודם ומחוך דברים בטלים ומ"ז עומד

שהלכות הוא רק יחסד השי"ת שמרמז על הם בחנם המה מהפכין מדה"ר למדה"ר והוא מרים שמן הדין מגיע להם טובות וזאת הכל הוא ענה להלדיק שלא יכול ח"ו ברשת הינה"ר ועוד יש ענה לזה כי יש כ"ח עמים י"ד לטובה וי"ד להיפך וכשמגיע להם טובות איברים שאין זה מולד מעשיהם רק העת היא עכשיו לטובה אבל בלא עת הזאת אין מיניע להם שום טובה לפי מעשיו וזהו שאה"כ ואתחנן אל ה' בעת ההוא כנ"ל

כשהלדיק מתנן לה' והשי"ת משכיב לו טובות בעת ההוא לאחר אומר כי עתה הוא הזמן מי"ד עתים לטובה לא מחמת מעשיו כי אדני הו' כי הלדיקים מהכבין מדה"ר המרמוזו לאדני להו' שהוא רחמים גמורים ואומרים שכל הטובות הוא רחמי השי"ת ולא מלד הדין. עכ"י מעשיהם וזהו שפירש"י אע"פ שיש להם ללדיקים לתלות במעשיהם הטובים אינם מבקשים אלא מתנת חנם :

פרשה עקב

הם אומות אלקים ויבוא לירא מפניו ית' שמו וזהו פי' הכתוב ה' הוא אלקים שיאזין שימדה"ר שהוא אלקים הוא ג"כ מהשי"ת אבל כשאינו מאמין ח"ו אלא חושב שההסתר בא לו לא מה' ח"ו אזי לא יוכל לבוא לידי יראה כיון שאינו מאמין. וזהו פי' הכתוב והאלקים עשה כשיאמין שהאלקים עשה מכני זה ירא מפניו אבל עיקר היראה בידי אדם שיאמין כנ"ל ויבוא לידי ענוה ויראה ואפי' עוזר ה' ולומד ומתכלל אם אח"כ יבא עי"ז לידי גאות ח"ו סימן הוא שלא עשה כלל ושה"כ והי' עקב תשמעון את המלות האלה עקב עמו כי עיקר ענוה יראה ה' אז סימן שצא לקצת אמת ומשככים אלו שהוא אמת כמ"ס משפטי ה' אמת :

עוד יש לומר כי ידוע מהפכים הקדושים שצדור האה הגשמות הם בקטנות מבחי' עקביים אך אם הגשמות האלו שהם בקטנות

ורדי' עקב תשמעין כתיב מה ה' אלקיך שואל מעמך כ"א ליראה ופירש"י הכל בידי שמים חוץ מי"ש ולריך להבין הלא כתיב והאלקים עשה שיראו מלכיו אלא האמת הוא שא"א לבוא ליראת שמים אח"כ בא מקודם לאמונה שיאמין שהטוב"ה עילת כל העולות והבית כל הסיבות ולופה כל הנסמכות ומשניה בהשגחה ברצויות ע"כ הגבראים ועי"ז יבוא לשכנות עלמו ומשכנות עלמו יבוא לגדלות הטוב"ה ומגדלות הטוב"ה יבוא לשכנות עלמו ביותר ועי"ז יבוא ליראת שמים ולכן אחז"ל הן לגבי משה מילתא וזוהרתא הוא כי ה' לו התגלות אלקות יותר מכ"א ועי"ז בא לידי ענוה ולכן כשבא על האדם יסורים יאמין שמהשי"ת בא לו כמאמר שאו מרום עיניכם וראו מי צדא אלה שישא למרום עיניו ויבוא לגדלות הטוב"ה שצדא שמים ומוכבים ויאזין שהאלקים הביא עליו יסורים כי מ"י אלה

בקטנות הם עובדים ה' זהו יקר מאוד בעיניו וזהו וה' לשון שמחה שהשמחה הוא אלל השי"ת שהגשמות שהם בחי' עקביים שומעין המשכנים האלה כנ"ל :

עוד יש לומר כי האדם מחויב להכורך החומר לצורה. ויש באלה רמ"ח איברים ושם"ה גידים והרמ"ח איברים הם כנגד מ"ע. והאבר הגרוע מכולם. הוא עקביים. ולכן פרש"י אפי' מלות שאדם דש בעקב' שהם מלות קלות ע"כ לריך לזכך ולקשר אותם לרוחניות שיה' כמו חוש השמועה שהיא רוחני ושה"כ וה' עקב תשמעון שמקשר את המ"ע שאדם דש בעקב' שהוא מבחי' עקביים לרוחניות שהיא מבחי' עקביים תשמעון ושמר ה' אלקיך את הברית זאת החסד אמן :

והי' עקב תשמעון את המשפטים האלה כו' כתיב סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא וכו'. אומר אני כי לריך להביט בכ"ד סוף הדבר וכשישגיה בזה ישבר לבו בקרביו ויכניע מאוד מפחד השי"ת ויבוא לידי יראת ה' כדכתיב עקב ענוה יראת ה' וזהו עקב תשמעון שריך אדם להסתכל רק על סוף הדבר ושמרתם ועשיתם אותם כי הנה רמ"ח איברים ושם"ה גידים באלם ובתורה יש רמ"ח מ"ע ושם"ה ל"ת והאדם מחויב לעבוד לה' בכל איבריו וגידיו לעשות מלות התורה לזה אומר אני כשישגיה האדם על סוף הדבר מעוה"ז וסוף האדם ויסתכל במעשיו ויראה איך הוא רחוק מהשי"ת ומנושם מאוד ומתקן מהשי"ת והוא קטן בעיניו ויפחד ויחדל מלעשות

מלות השי"ת ולא כן הוא דרך האמיתי כ"א יתרחק מעבודתו בהמלות יהי' יור- רחוק מהשי"ת כדכתיב את האלקים ירא ואת מלותיו שמור כי זה כל האדם ואדם כצ"ל לירא מפניו ולעשות מלות השי"ת ועל זה לזה הוא יראה עלאה כדכתיב ראשית חכמה יראת ה' וזהו וה' עקב תשמעון שהוא הסוף כדכתיב עקב ענוה יראת ה' אך ושמרתם ועשיתם אותם שיהי' היראה באופן שיוכל לקיים מלות התורה היינו ביראה עלאה כדכתיב ראשית חכמה יראת ה' אמן : **והי'** עקב תשמעון. אומר אני עקב הוא לשון עוקבא דמשיחא כי בימים האלו

הגשמות המה נמוכים בחי' עקב וכמו שיש באלם קומה וראש וגידים ועקב כן יש בגשמות בחי' ראש וקומה ועקב והנס כי באמת אין חילוק בהגוף בין ראש לשאר איברי' עכ"ז הראש הוא מעולה מכל שאר איברים. וכן היא הגשמות והנה הגם שהגשמות שהם בחי' עקביים הנה נמוכים מאד עכ"ז ר"ן הקב"ה בעבודת נשמות הללו כמו בעבודת הגשמות שהם בחי' ראש כדכתי' אל אלקי הרוחות לכל בשר כי למה רנה כלל בעבודת האדם הלא עבודת המלאכים גדולה מעבודת הגדולים שבהלדיקים אך ר"ן הצב"ה דוקא בעבודת האדם השפל הזה כן ר"ן הבורא דווקא בעבודת הגשמות שבעתים הללו וזהו וה' עקב תשמעון ל' שמחה. עקב השמיעון שיהי' שמחה לפניו ית' אם האנשים שבבחי' עקב תשמעון למלותיו ית"ש ולא בודאי ישמור ה' אלקיך את הברית זאת החסד אמן :

פרשה ראה

מפריד אלוף כי כל הנהגה מן העוה"ז בלא
ברכה כאלו גוזל אבי ואמו כי הכל
עושה להנאתי ואינו ממשיך שפע
והוא חזר לחיט משחית היינו שהשפע
היורדת מלמעלה מונחת כח להקליפות והוא
כרגן מפריד אלוף ויראה האדם לבחור
בטוב וזהו שויתי ה' לגדי תמיד שיראה
האדם חסד השי"ת בכל הדברים וזהו ראה
אנכי ויעזור לנו השי"ת ואתם הדבקים
בה' אלקיכם חיים כולכם היום:

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה
וקללה את הברכה אשר השמיען
איתא בלשון"ה כשישראל שומרין המצוות אז
הברכה אור מלוא גוררת מלוא
אומר אני כשאתם עובד את השי"ת בל"ש
פני' אז מקבל השפע בלי יסורים אבל
כשאנו נקי מפניות ח"ו הוא מוכרח לקבל
יסורים והשפע הולכת אליו בתוך לבושים
כשם שהוא מלביש ח"ע בעוה"ז כך השפע
הולכת אליו בלימומים אף שהשפעה הולכת
מלמעלה בחסדי השי"ת רק מליטת נעשה
הלימום וזהו שאת"כ אל זועם בכל יום
הגם שבחי' אל היא חסד כדכתי' חסד
אל כל היום רק שלמיה נעשה זעם כי
שמש ומנן ה' אלקים כשם שאת"כ
להסתכל בשמש רק דרך המנן כך השפע
יורדת ע"י לימומים וע"כ מקבל יסורים
והעלה לזה זבחי אלקים רוח כשברה כשאתם
משבר את לבו לפני השי"ת הוא זוכה מדת
אלקים בחי' מדה"ד כי קדוש ה' היינו
מדה"ר לגשברי לב:

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה
כתי' שויתי ה' לגדי תמיד אומר
אני שמאית כ"א לראות חיות השי"ת בכל
הדברים. דהיינו בהרע וגם בכל התאוות
לריך לידע שמלכותו בכל משלה
כדאיתא בכל יום ילדו של אדם
מתגבר עלי' והקב"ה עוזרו אומר אני
שהקב"ה ברא את העולם ב' מדות והן
ששת ימי המעשה לך ה' הגדולה והגבורה
והת"ת וכו' יש אהבה זרה ר"ל ויראה ה'
ויראה זרה ר"ל וכן מדת נחמן ג"כ ויבחר
בטוב. וכ"ד נמשך מחיות השי"ת כי בלתי
חיות השי"ת ה' נמאס ומאוס ולא ה'
שום חלוא לזה. ע"כ לריך לבחור בטוב.
והעלה לזה לך ה' הגדולה והמתנשא לכל
לראש שריך לבוא לאמונה כי כשמאמין
שמכ"כ ומלכותו בכל משלה אזי יבחר
בהטוב וזה"כ ראה אנכי נותן לפניכם
היום ברכה וקללה. ע"כ לריך לראות בכ"ד
אנכי וכתי' לה' הארץ ומלואה גם השמים
שמים לה' והארץ נתן לבנ"א והקשו חז"ל
דסתרי אהדי ומירלו כאן קודם ברכה כאן
לאחר ברכה. אומר אני כשאתם עובד ה'
בכל דבר דהיינו באכילה ושת' כדי שיהי'
לו כח לעבוד את ה'. הגם שיש כוונות
אחרות רק באם שיעבוד עכ"פ בזה האופן
ותו"פ בודאי לריך שיהי' לשמו ית' ומשא
ומתן כדי שיתן לך וזהו בכל דרכך
דעו והוא ממשיך ברכאץ לעלמא וזהו
לאחר ברכה והארץ נתן לבנ"א אבל באם
שיעשה הכל לשם תאוה ח"ו הוא כרגן

פרשה שופטים

מתשב מה תגמולו בסופו. אם יעשה אשר לא תעשינה ולריך האדם להסתכל מה יהי' בסופו אבל יראה עילאה הוא בכל עת שמחשב בעלמו שחטא לפני מל"ה הקב"ה כי מכה"כ כמש"כ שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה ועי'ז נפל עליו יראה ה' בכל מקום שהוא עומד וא"ל להסתכל מה יהי' בסופו וזהו המים תהי' עם ה' אלקיך ובפרש"י ולא מחקור אחר העתידות רק אחר העולות על לבו גודל תפארתו של השי"ת ממילא ירדת ויזיע מהשי"ת

שופטים ושופטים וכו' פרש"י אלו דיינים וכו' ושופטים אלו

הרודין את העם. כתי' אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה אית יראה ואית יראה העיקר היא יראה עילאה בגין דהוא רב ושלטן וכש'אדם מתבונן בעליו את גדלות השי"ת ושפלות עלמו וכמש"כ שו"ת ה' לנגדי תמיד יצא לידי ביצה ומטיירא לחטוא אולם לאו כל אדם זוכה לזה ועכ"כ לריך האדם לירא יראה העונש. אולם גם ביראת העונש אם אדם מקבל ע"ע עומ"ש ומאמין באמונה שלימה כי יש חיות ה' בכ"ד אף ביסורים הבאים עלי' ח"ו כמש"כ ואתה מחי' את כולם אזי היסורים והיראה הם מסטרא דקדושה וזה ומקשה לבו מי שפורק מעלי' עומ"ש יכול ברעה ח"ו כי באמת מאתו לא תלא ברעות רק ע"י מעשה התחתונים ישמעו הנרופים ממוצ' לרע ח"ו וכש'אדם מאמין שהכל מאתו ית' ומקבל עלי' עומ"ש אזי מעלה

שופטים ושופרים תתן לך בכל שערך ושפטיו את העם משפט דק ופרש"י שופטים דיינים שפוסקין את הדין ושופרים שכופתין ורודין במקל וברצועה דהנה יש יראה עילאה וירת"ת יראה תתאה הוא בחושב את העונש ואת היסורים שמעניש הקב"ה לעוברי רעו ית' ועי"ז הוא סור מרע למען הלי' נכשו אבל זה היראה לאו עיקר הירא' דהע"ק היא למידחל קמי' מרא בגין דהיא רב ישלטי ומכה"כ אך אטפ"כ טרם שטרע לאדם גדלות הכוז"ה לירא ולפחד מהדר גאווה. עכ"פ טוב שיהי' לו יראה העונש שידע ויכיר גודל העונש לעוברי מלות ה' כי תצאה רעוה לאלקאה ב' וזהו שיכטיש ושופרים תתן לך בכל שערך כי יש ה' שפדים ולריך האדם לתת עינים אם ח"ו כוגם באיזה מזה אזי פוגם באבר ההוא המרומז בו. ואם פוגם באחד מהם עליהם לרעה היטב כי עונש יענש וזהו שפרש"י דיינים שפוסקים את הדין לכסוק היטב את כל עינייה ואת הליכותי' אשר לא יהי' לפוקה ולמכשול ושופטים ורודים במקל למען לא יענש ולא יגיע על רוע מעללי' הרצועה לאלקאה וזהו ושפטיו את העם משפט דק עי"ז יראה בכל חמשה שערך שישכנו את הגוף עם כל איברי' משכנו דק לכל ילך עקלקלות ולהסתכל מה יהי' אחריהו ואח"כ כשיהי' באמת סו"מ מחמת יראה העונש יעזור לו השי"ת לבוא ליראה עילאה שגאמר בה המים תהי' עם ה' אלקיך כי יראה תתאה היא מה שאדם

ח"ו משא"כ כשאדם מקבל עליו עומ"ש ולבו
נשבר בקרבו בזה הוא דבוק להש"ת כמש"כ
תמים תהי' עס ה' אלקיך :

תמים תהי' עס ה' אלקיך ותרגמו
שלים תהי' בדלתא דה' וקשה
מנין הוליא התרגום דלתא מהי' תמיד
ורש"י פ"י התהלך עמו בתמימות ותלפה לו
ולא תחקור אחר עמידות. הענין היא
דאיתא בזה"ק אית יראה ואית יראה. יראה
עילאה בגין דהוא רב ושלטי עיקרא דכל
עלמין ולית אהר פנוי מני' ויראה התאה
רעועה לאלקאה והנה ציראה עילאה לא
שיך עמידות כ"א ציראה תתאה וזהו
שפירש"י ולא תחקור אחר העמידות יראה
תתאה רק שהייגע עלמך לבוא ליראה
עילאה יראת הרוממות וזהו שתרגמו שלים
תהא בדלתא דה' שתהי' לך יראת הרוממות
וזי שרמזה התורה"ק שופטים ושופרים התן
לך בכל שערך שיש לאדם היינו עינים
ואזנים וכו' יראה וישתדל שיהי' רק
ציראה עילאה

מעלה הכל לשרשן וגממקים הדינים וזהו
שופטים ושופרים שופטים היא בח" יראה
עילאה ושופרים היא יראה תתאה תתן לך
מעגמך אך תדע אשר ה' אלקיך מותן לך
כי הכל מאתו ית' כי האדם לריך לתקן
המדות כמש"כ חז"ל ע"פ ולדבקה צו הדבק
במדותיו כי בכל מדה יכול לעשות רעונו
ית' וח"ו להיפך כי זלעמ"ז עשה אלקים
ואם האדם מתקן מדותיו בלתי לה' לבדו
באהבה לאהוב אהבו וכן בגבורה ובכל מדות
התפארו' והגלחון וכמש"כ כל פעל ה' למענהו
ובכ"ד מדבק א"ע רק להחיות השוכן בקרבה
אזי מהפך נפש הבהמיות לנפש הרוחני
ונעשה דבק בה' כמש"כ ואחם הדבקים
בה' אלקיכם וזהו תמים תהי' אס תהי'
תמים בכל המדות לעשות בהם רעונו ית'
אזי עס ה' אלקיך. וזהו שופטים ושופרים
תתן לך בכל שערך. המה המדות בחי'
לימאוס ואזי ושפטו את העם משפט נדק
כ"א האדם לא תקן מדותי' אזי כל תות"פ
אינו כלום כי מזה בא להתפארות וגדולה

פרשה תצא

אפי' אכילה ושת' להוליא חיות אלוקות
מאותו דבר וא"ת כיון שבכ"ד יש בי חיות
אלוקית א"כ מותר לעשות עבירה ח"ו
בכדי להוליא החיות משם ג"כ אבל האמת
הוא כמו שאמז"ל קדש עצמך במותר לך
בדברים הנעותרים אבל בדברים האסורים
אסור לעשות כן וזה רמזה לנו תוה"ק כי
תלך למלחמה על אויבך כשאמת רועה
ללחום

כי תלך למלחמה על אויבך ושצית שביו.
פרש"י במלחמת הרשות הכ' מדבר
אומר אני שבכל דבר ודבר יש בו גשמיות
ורוחניות המחי' אותו כמש"כ ואמה מחי'
את כולם אפי' באכילה ושת' ומשגל וכו'
יש בו חיות אלוקית כמש"כ לדיק
אוכל לשובע נפשו כי לדיק אוכל בשביל
נפשו החיונית לכן לרץ כ"א מכ"ד שעושה

ללחום עם ה'יר שבוה אויב לך. ושצית
 שביו שלריך אתה להוליא החיות מכ"ד
 שעושה ובה אתה כובשו ואי"ת שגם בדבר
 שבירה יש חיות אלויות לזה פרש"י במלחמת
 הרשות ה' מדבר כי הוא במותר לך ולא
 בדבר האסור יען כי יש בו רוב רע פן
 יפול ח"ו לנזקם הרע אשר בה וזה וראית
 כצ"י אשה יפ"ת היינו הנה"ק שיש בו
 ככ"ד וחשקת בה ולקחת לך לאשה היינו
 להגבי' לשרשם בהשתמשם לה'. אבל רק
 בדברים המותרים כנ"ל שהוא מלחמת
 הרשות. וזה שאמר רש"י ז"ל יכול במלחמה
 זי"ן עממין היינו דברים האסורים. ת"ל
 לא תחי' כל נשמה כי שם אל תתן
 דעתך להגבי' ולהתעסק ואין לך להחיות
 נשמות הגולה"ק הגדמות דכי כתי' בכל
 דרךך דעוהו בדברים המותרים בלבד
 כתי' :

ר"ח אלול

הנה' בר"ח היא מיעוט הירח אז בצחי' ולרש
 אין כל. אם האדם מקשר עלמנו לה'
 שהוא אליפו ש"ע נקרא אזי ר"ח וכמו בשבת
 נעשה התחדשות המוחין לכל השבוע כמ"כ
 נעשה התחדשות המוחין לכל חודש ר"ח אלול
 הוא סוף השנה ובכל השנה נשלך אמת ארלה כי
 האדם מדובק לפאווה רעות רח"ל וכשאדם
 עושה תשובה בר"ח אלול מחזיר הכל לשרשו :

פרשה תבא

ודי' כי תבא אל הארץ וכו' ולקחת מראשית
 כל פרי האדמה פרש"י מראשית
 ולא כל ראשית. הנה כתי' חלבה עמודי'
 שבעה פי' זה הזי"ן מדות כמס"א דהנה"ש
 לך ה' הגדולה והגבירה לזה זי"ן ימי הבנין
 כי כל ז' מדות לריכין להעלותם למקורם
 היינו מדת האהבה שלא יאהב רק להשי"ת
 ובן מדה"ג שהיא היראה שאם יבוא לאדם
 ש"ו יראה חילוניות לריך לדמות זה היראה
 מפני יראת ה' כי הוא השליט בכל העולמות
 ולית אתר פנוי מני' וכן מדת הת"ת שהיא
 ההפארות לאדם או גדלות יחשוב שהגדלות
 אינו שייך רק להקב"ה וכן מדת הנלחין
 ושאר מדות וכן ענין הבירורים שהם מז'
 מינים שהם מז' ימי הבנין לזה נאמר אשר
 תביא מארץך להביא כל הדברים גשמיים
 מז' מדות לפני ה' אלקיך וזה ראשית
 בכורי אדמתך וכו' הנה כתי' בראשית ברא
 אלקים ותרגומו בחכמתא ברא כי ראשית
 נק' חכמה כדכתי' ראשית חכמה יראת ה'
 ובאם לאו נק' חכמתו מרובה ממעשיו
 ויראה הוא השער לחכמה כדכתי' זה השער
 לה' לריקים וכו' וזה וזאת מתחברין כחדא
 כדאיתא בזה"ק בצאת יבוא אהרן אל
 הקודש היא מדת יראה. פ"כ אומר ואי
 שאם אין להאדם אמונה וי"ש אך שהוא
 למד

נק' ל"ג אך המתקת דינים נק' בע"ת היינו
תשוב ה' כי המתקת דינים שמעלה הכל
להבוצ"ה כי בכ"ד מעורב טו"ר והאדם
העושה להעלות כל הנזילות לה' ממילא
יטול הרע וזה המתקת רק זה צריך להעלות
בדברים המותרים כמאמרז"ל קדש עלמך
במותר לך הגם שיש בדברים האסורים ג"כ
חיות הבוצ"ה כדכתיב ואחת מה' את
כולם אך הבוצ"ה הבין ויודע שבדברים
האסורים הרע גובר מאוד וא"ל להעלות
הטוב הנמלא שמה ויכול ח"ו להשאר שם
ולכן אשר הדברים האלו ולזה חומר אני
היום קודם ר"ה צריך לעשות תשובה היינו
תשוב ה' כנ"ל בכ"ד שעושה במאכל
ובמשחה ובשאר דברים שלא יהי' רק
בשביל הבוצ"ה וזהו בכל דרכיך דעוהו אך
זהו בלדיקים הקודמים אך עכשיו לא די
שבדברים הגשמיים אינם מכוונים לעשות
לזון הבוצ"ה אלא אף בתות"פ ג"כ אין
כוונתם להבוצ"ה :

לומד ומהפ"ל וחשב בדעתו שעושה לזון
הבוצ"ה אינו רק ההיפך ואמר בזה"ל סע
אין איין אפ גיפירטי זאך ולזה פרש"י
מראשית ולא כל ראש"י כי ראשית נק'
תכמה כנ"ל רק צריך להקדים היראה כנ"ל
ולא יהי' ח"ו חמתו מרובה ממעשיו . וזה
ג"כ ענין התשובה תשוב ה' שצריך לחשוב כל
הז' מדות להבוצ"ה וזהו ענין מה שאמרו
חקים שבע"ת עומדים אין ל"ג יכולים לעמוד
ולבאורה היא פלא אשר לדיק שלא טעם
טעם חטא יהי' במדרג' נמוכה מצע"ת
שעשה עבירות מקודם רק הענין היא כי
יש המתקת הדינים וביטול דינים כי ביטול
דינים נק' מה שהחוטא משליך הרע שלו
ומצטל אותו ומתחיל להיטב דרכי' וזהו נק'
ביטול דינים שלו וזהו נק' לדיק גמור
כדאיחא בגמ' המקדש את האשה ע"מ שהוא
צ"ג ונמלא רשע גמור מקודשה שמה הרהר
תשובה בלבו וממילא מובן מי שהוא עושה
תשובה ועוזב דרכיו החטאים והרעים זהו

פרשה האזינו שנת תר"ך

כשמאזין השי"ת חזרתו ותפלתו וזהו פי'
ואדברה מלשון מנהיג כשחזרתו ותפלתו
נתקבלת למעלה יוכל להיות מנהיג ותשמע
הארץ אמרי פי כי מי שאין בו יראת שמים
אין תות"פ נתקבלת למעלה וא"כ גם למטה
אין דבריו נשמעים אבל מי שיש בו י"ש
דבריו נשמעים :

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ
אמרי פי . ואתה תשמע השמים
אורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחת
לעילא כל מי שיש בו י"ש דבריו נשמעים
חומר אני האזינו השמים דא קוב"ה כשחפלתו
של אדם נתקבל למעלה ומאזין דבריו אזי
נהקבל למטה אמרי פיו וזהו פי' האזינו

שמות בית השואבה

כתיב לחוק עשה לי חלקים כי המהקת
 הדינים היא השפחה השלימה
 וחסד הוא הענוג והענוג המידי אינו הענוג
 ועיקר השמחה הוא כשהשחל דחה חס"כ
 ימין מקרבת והתחנת התקרבות להשי"ת
 היא דחה כגאמר זה הענין לה' וכשחל
 מקרב ח"ע כדחה וחל"כ וגילו ברעדה
 וזה לחוק עשה לי חלקים השמחה אחיות
 הן מגבורות כשהם נמתקין
 ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות. כי ההמון
 עם אינם יכולים לקיים שויתי ה'
 לנגדי תמיד אלא בסוכות שאוכל ושותה
 בסוכה וישן ומטייל בסוכה נמלא שמקיים
 בכל רגע ועת שויתי ה' לנגדי תמיד אכל
 הלדיק הוא בכל עת ובכל רגע אף באמצע
 השנה וזהו פי' הכסוף ויבן לו בית לו לעמלו
 בנה בית כי הוא יכול לקיים שויתי ה' אף
 בבית אכל למקנהו עשה סוכות פי' לשאר
 ההמון עשה סוכות פי' שיכולו לקיים בכל
 ער יבכל רגע

סליק

השמיטה

באדמו"ר קה"ק מרוזין וצוק"ל

בפ' שופטים והיה עמו וקרא בו כל ימי
 חייו ל' והיתה היא ל' נקבה. וקרא
 ב' הוא ל' זכר. אכן דיש לדעת כי הנה
 התורה הק' נחלקה לחמשה ספרים ולמה
 לא חלקו את הש"ע לחמשה כמו התורה
 ומדוע חן יש רק ד' חלקי ש"ע. אכן
 הענין היא דלריך האדם להסבוק בעמלו
 ולהיות עיניו פקוחות על כל דרכיו ומעשיו
 שיה' לשם שמים והאדם בעלמו לריך
 להיות חלק החמישי מן הש"ע. יען
 כי לא כל הזמנים שוים ולא כל העצמות
 שוים ואין כל המקומות שוים. וזהו נרמז
 בהפסוק הנ"ל והיתה עמו מיסב על
 התורה שהתורה הק' יהי' עם האדם
 באופן וקרא בו בעלמו מוכב על האדם
 כנ"ל:

